

Glasnik MIRA

Godište X. • broj 1 • Međugorje • siječanj 2015. • cijena 2,5 KM/10 kn

*Molim se za vas
da budete
što više
otvoreni
molitvi*

Međugorje

Draga djeco!

I danas vam u naručju nosim svoga sina Isusa i tražim od njega mir za vas i mir između vas. Molite se i klanjajte se momu Sinu da u vaša srca uđe njegov mir i radost. Molim se za vas da budete što više otvoreni molitvi. Hvala vam što ste se odazvali momu pozivu.

Poruka od 25. prosinca 2014.

Iz sadržaja

Poruka za sadašnji trenutak
Mir – utopija ili moguća stvarnost?

fra Ivan Dugandžić

25. Mladifest – Biblija
Odnosi s Bogom, odnosi s ljudima

fra Ante Vučković

Poticaji
Podupiratelji Radiopostaje Mir Međugorje

fra Karlo Lovrić

**In memoriam
Krešimir Šego**

Poticaji
U novu godinu s Marijom i Isusom

fra Marinko Šakota

Svjedoci vremena
Viktor Frankl i traganje za smislom

Lidija Paris

Uvodnik

Glasnik
MIRA

Misli o vremenu u vremenu – uz novu godinu

Svaka nova godina nov je početak. Stvaramo planove, odluke, želimo jedni drugima sve najbolje, od sreće, zdravlja, mira i blagostanja do dobra posla i zarade. Svi osjećamo kako vrijeme protječe, zapravo nestaje, leti. Život je poput svijeće. Gori, sagorijeva.

fra Tomislav Pervan

D ošašće minulo, Božić također, blagdansko ozračje, Nova godina. Na mnogim urama stoji ispisano: *Tempus fugit – Vrijeme bježi*. Ne prolazi, nego naprosto bježi, klizi ispod prstiju, poput pijeska. Neuhvatljivo. Nemoguće ga je zadržati. I vrlo se brzo stari te se u kasnim godinama čovjek pita: *A što sam to svih ovih minulih godina činio, učinio? Što sam uradio od svoga vremena koje mi bijaše dano, darovano?*

Vrijeme je i eminentno filozofski pojam. Temeljna filozofska knjiga minuloga stoljeća bijaše *Bitak i vrijeme*, bitak u vremenu, i na kraju je autoru M. Heideggeru bitak zapravo *bitak na smrt* – sve nas čeka neminovnost smrti. Tako zaključuje filozof, koji bijaše isusovački gojenac, ali je izgubio vjeru svoje mladosti, pa danas sa žalom čitamo pisma koja piše svojoj majci i sestri, koje bijahu duboko u vjeri ukorijenjene, kako ne može više vjerovati. Na kraju života ipak je molio za katolički ukop.

Vrijeme zapažamo promatrajući promjene, kretanje. Sve je u pokretu. *Panta rhei – Sve teče*, reče starogrčki filozof. Nemoguće je zakoračiti u potok u istu vodu. Ona koja je maločas tekla nije više tu. Otekla je prema svome uviru.

Fotografiju na naslovnici snimila Lidija Paris

GLASNIK MIRA | Utemeljitelj i nakladnik: Informativni centar MIR Međugorje | Glavni urednik: Krešimir Šego | Lektor i korektor: Zdenka Leženić | Adresa: Glasnik mira, Gospin trg 1, 88266 Međugorje, BiH | Tel.: 00 387 36 650 200; 653 327 | Faks: 00 387 36 651 300 | Služba pretplate: 00 387 36 653 342 | E-mail: glasnikmira@medjugorje.hr | Internet: www.medjugorje.hr
Grafičko oblikovanje: Shift, Mostar | Tisak: Fram-Ziral, Mostar | List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete, znanosti, kulture i športa Hercegovačko-neretvanske županije pod brojem R-05-05-42-2175-86/06 od 12. siječnja 2006. | Godišnja pretplata (12 brojeva): Hrvatska 120 HRK, BiH 30 KM, europske zemlje 30 €, Švicarska 50 CHF, USA i Kanada 42 €, Južna Amerika 48 €, Australija 51 €

UPLATA PRETPLATE: Iz BiH u KM: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: Unicredit Bank, Žiroračun broj 33 8120 2 20114 5352 | **Iz Hrvatske u HRK:** Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Adresa: Gospin trg 1, 88266 Međugorje, Bosna i Hercegovina, Naziv banke: Splitska banka/Societe Generale Group, Broj računa: 2330003-1152749911, IBAN: HR3923300031152749911, SWIFT SB: SOGEHR22 | **Iz Švicarske u CHF:** Katholische Kroatienmission, Postfach 9057, 8036 Zürich. Naziv banke: UBS AG Zürich - Wiedikon (0270/00), Kontonummer: 805418.40A (svrha uplate: Glasnik mira), IBAN: CH63 0027 0270 8054 1840 A, BIC: UBSWCH33HAN, UBS Postkonto Nr: 80-2-2 | **Iz svih zemalja EU u €:** Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. Čitluk, Gospin trg 1, 88266 Međugorje. Naziv banke: LIGA BANK EG (svrha uplate: Glasnik mira), BIC: GENODEFIM05, IBAN: DE88750903000002155044 | **Za sve valute iz drugih zemalja:** Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: UniCredit Bank, SWIFT: UNCRBA 22, IBAN: BA 39 3380 6048 0281 0221 (svrha uplate: Glasnik mira)

Mir – utopija ili moguća stvarnost?

Svake godine iznova Božić nas suočava s gorućom temom mira na svim razinama ljudskoga života: na osobnoj, obiteljskoj i društvenoj. Cijelo vrijeme došašća u liturgiji Crkve slušamo proroka Izaiju koji svom zaslužnjem narodu u Božje ime obećava mir i radost ponovnog života u slobodi. U božićnoj liturgiji Crkva u Isusovu rođenju slavi dolazak Mesije mironosca svim ljudima dobre volje (usp. Lk 2, 10-14), a osmina njegova rođenja, početak građanske godine, svake se godine slavi kao Svjetski dan mira. U poruci što ju je za taj dan uputio, papa Franjo poziva „da surađujemo s Bogom i sa svim ljudima dobre volje na promicanju sklada i mira u svijetu.“

fra Ivan Dugandžić

Bog sa svojim narodom sklapa savez mira

Mir je jedna od velikih tema cijele Biblije. Nije riječ samo o čovjekovoj potrebi za mirom i njegovu utjecanju Bogu da ga omogući, odnosno o Božjem sporadičnom odgovoru na tu čovjekovu potrebu, već o nečem što čini samu bit Božjega priklanjanja čovjeku, što je pokazao u izboru Izraela za svoj narod i u sklapanju saveza s njime. Po Mojsiju Bog poručuje narodu na Sinaju: *Budete li mi se vjerno pokoravali i držali moj Savez, vi ćete mi biti predraga svojina mimo sve narode.* (Iz 19, 5)

Taj savez je mogao doći u pitanje samo kad se narod iznevjerio, ali nipošto s Božje strane, jer on je *Bog vjeran, koji drži svoj Savez i milost iskazuje do tisuću koljena onima koji ga ljube i drže njegove zapovijedi* (Pnz 7, 9). Bog obećava Abrahamu kao prvom pravom vjerniku da će s njime i njegovim potomstvom sklopiti „savez vječan“ (Post 17, 7.19). I kralj David je pred svoju smrt uvjeren: *Moja kuća stoji čvrsto pred Bogom: on je učinio vječan Savez sa mnom* (2 Sam 23, 5). U Božjim očima to je uvijek „savez mira“ zato što je izraz zajedništva s Bogom (Br 25, 12; Iz 54, 10), pa se može reći da mir (šalom) u Bibliji podrazumijeva ono što mi mislimo kad govorimo o spasenju.

Između grube stvarnosti i (ne)ostvarive čežnje

Što god ljudi pod mirom podrazumijevaju, i vjernici i nevjernici taj najdraži kršćanski blagdan, koji je utkan u svekoliku kršćansku uljudbu i kulturu, doživljavaju kao blagdan mira. No ostaje bolna činjenica da unatoč silnim zalaganjima, barem na verbalnoj razini, crkvenih čelnika, svjetskih državnika i političara, mira u našem svijetu nema i da je potreba za njim svake godine jednako velika. Zato smo katkada u napasti posumnjati u mogućnost njegova ostvarenja. Je li mir samo utopija ili ipak moguća stvarnost? Je li vapaj za mirom što se čuje u božićnom vremenu samo glas vapajućeg u pustinji?

Snimila Lidija Paris

Izgubljen mir narod ne može postići sam po sebi, nego ga može samo svojim obraćenjem ponovno primiti od Boga. I kad se god netko u narodu zauzme da se okaje otpad naroda i ublaži gnjev Božji, kao što se zauzeo Pinhas kad je narod žrtvovao Baalu i blud-

ničio s Moapkama, Bog bi suspregnuo svoj gnjev i obnovio savez mira. U njegovo ime biblijski pisac kaže: *Zato u svome revnovanju nisam istrijebio izraelskoga naroda. Kaži mu dakle: S njime, evo, sklapam savez mira.* (Br 25, 11-12)

I nakon svih gorkih iskustava s grijehom i otpadom naroda od Boga saveza i nakon kažnjavanja naroda babilonskim sužanjstvom, prorok Izaija nimalo ne sumnja u trajnost Božjega obećanja. Služeći se snažnom hiperbolom, on u Božje ime jamči: *Nek se pokrenu planine i potresu brijezi, al se ljubav moja neće odmać od tebe, nit će se pokolebati moj Savez mira, kaže Jahve koji ti se smilovao.* (Iz 54, 10)

Obećanje mira za mesijanska vremena

Iskustvo života u savezu s Bogom, nevjernosti savezu i uvijek nove mogućnosti obraćenja na jednoj i Božje vjernosti savezu mira na drugoj strani, psalmist izražava snažno i zanosno: *Da poslušam što mi to Jahve govori: Jahve obećava mir narodu svomu, vjernima svojim, onima koji mu se svim srcem vrte... Ljubav će se i Vjernost sastati, Pravda i Mir zagrliti. Vjernost će nicat iz zemlje, Pravda će gledat s nebesa. Jahve će dati blagoslov i sreću, i zemlja naša urod svoj. Pravda će stupati pred njim, a Mir tragom stopa njegovih.* (Ps 85, 9-14)

Mir o kojem govori Biblija nikad nije stvar samo čovjekove nutrine, njegova srca, nego uvijek uključuje i društvenu dimenziju kao i vremensku dimenziju budućnosti. Pojedinač i narod idu nerazdvojivo zajedno i to uvijek s pogledom na budućnost koja ne ovisi ni o kakvim zemaljskim moćnicima, nego isključivo o Bogu. Bog se, doduše, može u ostvarenju svojih planova poslužiti i moćnicima, kao što se poslužio perzijskim kraljem Kirom koji 538. godine pr. Kr., nakon što je pobijedio Babilonce, omogućava Izraelcima povratak u njihovu zemlju iz koje su izgnani. Izaija, štoviše, Kira zove Božjim pomaznikom, ali ne ostavlja nikakve dvojbe da je on samo sredstvo u Božjim rukama za ostvarenje njegova plana s njegovim narodom (usp. Iz 45,1-7). I zato, umjesto da svoju budućnost gradi na Kirovoj moći koja se u tom trenutku činila neograničenom, prorok u ime svoga naroda vapi: *Rosite, nebesa, odozgo, i oblaci daždite pravednošću. Neka se rastvori zemlja da procvjeta spasenje, da proklija izbavljenje!* (Iz 45, 8)

Božji Pomazanik koji donosi mir

S Božjim djelovanjem u sadašnjosti sve više dolaze do izražaja obrisi onog mesijanskog lika budućnosti koji dolazi *za Savez narodu i svjetlost pucima* (Iz 42, 6). Pravi Izraelov mir ne ovisi o milosti perzijskog kralja Kira, nego o Bogu saveza. Zato je Kirovo dopuštenje povratka prognanog naroda u njegovu zemlju samo povod za najavu da će mir biti djelo Boga koji će ponovno kraljevati nad svojim narodom: *Kako su ljupke po-*

gorama noge glasonoše radosti koji oglašava mir, nosi sreću, i spasenje naviješta, govoreći Sionu: „Bog tvoj kraljuje!“ (Iz 52, 7) Dakle mir (šalom) najvažniji je dar ponovnog Božjeg kraljevanja nad svojim narodom. On rađa srećom i prepoznaje se kao spasenje naroda. I prorok Zaharija najavljuje budućega Mesiju kao kralja mironosca: *On će istrijebiti luk ubojni. On će navijestiti mir narodima.* (Zah 9, 10)

Taj navjestitelj radosne vijesti u sljedećoj Izaijinoj riječi poprima još jasnije oblike: *Duh Jahve Gospoda na meni je, jer me Jahve pomaza, posla me da radosnu vijest donesem ubogima, da iscijelim srca slomljena; da zarobljenima navijestim slobodu i oslobođenje sužnjevima; da navijestim godinu milosti Jahvine.* (Iz 61sl.) Evanđelist Luka bilježi da je Isus, nakon što je za vrijeme subotnje liturgije u sinagogi pročitao te riječi, u njima prepoznao od Oca određen i po proroku najavljen program svoga života i poslanja te je zaključio: *Danas se ovo Pismo, koje ste čuli svojim ušima, ispunilo.* (Lk 4, 21) Dakle, Isus sebe shvaća Mesijom koji je pomazan Duhom i koji njegovom snagom naučava i djeluje ostvarujući tako kraljevstvo Božje.

Mir Kristov i mir svijeta

Srž Isusove poruke jest pomirenje svijeta s Bogom i pomirenje ljudi međusobno. Zato i učenicima koje šalje u svoje ime nalaže da, ulazeći u bilo koju kuću, prvo zažele mir toj kući (Mt 10, 12), a razlog njegova plača nad Jeruzalemom jest odbačen i prezren mir (usp. Lk 19, 42). I Pavao svoje obraćenje i poziv za apostola vidi kao dio tog plana pomirenja svijeta s Bogom kad Korinćanima piše: *Jer Bog je u Kristu svijet sa sobom pomirio ne ubrajajući im opačina njihovih i polazeći u nas riječ pomirenja.* (2 Kor 5, 19)

Isus nije ostavio nikakve dvojbe da svijet ne može sam osigurati mir kad govori učenicima: *Ostavljam vam mir; mir, i to svoj, dajem vam. Ja vam ga ne dajem kako svijet daje.* (Iv 14, 27) Jedino on, koga je Bog izložio da svojom krvlju bude Pomirilište po vjeri (Rim 3, 25) može jamčiti mir svijetu i svakom pojedincu. To je smisao i Gospine božićne poruke koja s pogledom na jaslice kaže: „I danas vam u naručju nosim svog sina Isusa i tražim od njega mir za vas i mir između vas.“ Po tko zna koji put Gospa nas upozorava kako se može primiti njegov mir: „Molite se i klanjajte se mome Sinu da u vaša srca uđe njegov mir i radost“. Površnim promatranjem jaslica možemo izreći nekakav estetski sud o njima, a klečeći i meditirajući nad otajstvom Božića bit ćemo obogaćeni mirom i radošću. Na to nas Gospa poziva obećavajući nam svoj zagovor.

Pozvani na svetost

Godina posvećenoga života, proglašena u prvoj nedjelji došašća 30. studenoga 2014., poziva nas na razmišljanje o tome kako živjeti sveto. Poziv na svetost, tj. na savršenost, neizrecivo je dragocjena milost pojedincu i čitavoj Crkvi. Po njemu se vjernije oživotvoruje otajstvo i život Kristov, kako bi svi ljudi bili k njemu privučeni.

fra Petar Ljubičić

Svetost je prije svega nazočnost Božjega Duha u nama. Svetost se najviše očituje u savjesnu i revnu izvršavanju svojih staleških dužnosti, a onda požrtvornim zalaganjem za druge kojima se potpuno darujemo i kojima služimo radi Krista. Krist se često naziva „Sve-tac Božji“. Mi smo sveti jer njemu pripadamo. On nas hrani kruhom života. Sjedinjeni s Kristom moramo svijetu davati veliko svjedochanstvo o jednom svetom Bogu koji je izvor života i svetosti. Tako ovom svijetu postajemo znak živoga Boga. Svetost je jedino opravdanje našega života. Svi želimo biti sretni ili, kako se to zna reći, „blaženi“. Sve što radimo, činimo kako bismo postali sretni, ali potpune sreće na zemlji nema. Malo je posve sretnih ljudi. Nad svima visi bol i patnja, nesigurnost i smrt. Život je prepun napasti. Moramo se boriti protiv svih zlih sila.

Izvor svetosti

Naš Spasitelj, naš božanski uzor je jedini put, jedina istina i jedini život. On je put i to jedini da se dođe k vječnomu Ocu u raj. Izvan toga puta zaluta se: „Nitko ne dolazi Ocu osim po meni!“ (Iv 14, 6) Tko ne hodi ovim putem, uzalud traži život: „Tko ima Sina, ima život; tko nema Sina Božjega, nema života!“ (I Iv 5, 12) On je Alfa i Omega. On je jedini spas i sama svetost, izvor svake svetosti i spasenja. „U njemu nas Bog sebi izabra prije postanka svijeta da budemo sveti i bez mane pred njim; u ljubavi nas predodredi za posinstvo, za sebe, po Isusu Kristu, dobrohotnošću svoje volje, na hvalu Slave svoje milosti. Njome nas zamilova u Ljubljenoj.“ (Ef 1, 4-6) Sv. Pavao govori o Božjem planu, o našem predodređenju za posinovljenje u Isusu Kristu. Bog nas neizmerno voli i zbog toga nas kao svoju voljenu djecu hoće učiniti dionicima svoga vlastitoga blaženstva.

Bog hoće da budemo sveti. To je njegova vječna volja. Bog želi, i to s neizmjernom voljom – kako kaže blaženi Kolumban – da budemo sveti jer je on sâm svet. U tu je svetost

stavio slavu koju od nas očekuje i radost kojom nas hoće obasuti.

Žeđamo za svetcima

Živimo u vremenu koje žeđa za svetcima. Jedino oni žive u vremenu nošeni vječnošću, druguju s ljudima i prijateljuju s Bogom, preporučuju svijet snagom neba, stoje objema nogama na zemlji i dišu ozračje neba. Jedino su oni realisti jer su svjesni da samo Bog može mijenjati ljude i da zemlja može pripadati ljudima tek nakon što oni pripadaju Bogu. Biti svet zapravo je tako normalno, svagdanje i jednostavno. Toliko je jednostavno da to i ne uviđamo, da mimo toga prolazimo neopazice.

Ali što znači biti svet? Naša je svetost dioništvo u Božjoj svetosti. On je jedini svet po svojoj biti; on je zapravo sama svetost, kako kaže blaženi Kolumban. Budući da smo djeca Božja, mi smo po toj naravi sveti. Mi smo sveti ako smo djeca Božja i ako živimo po milosti Božjoj kao prava Božja djeca nebeskoga Oca. „Da bismo živjeli kao Božja djeca, ne trebamo činiti ništa drugo do li otvoriti oči s vjerom i ljubavlju i promatrati Boga u Isusu.“

Naša nebeska majka Kraljica Mira došla je k nama i ostala tako dugo da bi nas poučila, da bi nam pokazala kako živjeti, kako srcem moliti, s Bogom uvijek računati. Zato nas poziva na obraćenje, na čvrstu vjeru i na potpuno predanje, što znači na svetost, na savršenost. To je naša životna zadaća. „Draga djeco! Danas vas pozivam na svetost. Bez svetosti ne možete živjeti. Zato ljubavlju pobijedite svaki grijeh i ljubavlju pobijedite sve poteškoće koje vam dolaze. Draga djeco, molim vas da ostvarite u sebi ljubav!“ (10. srpnja 1986.) „Draga djeco! Molim vas da od danas prihvatite put svetosti. Volim vas i zato želim da budete sveti.“ (25. srpnja 1987.)

Što je svetost?

Svetost je ponajprije nezaslužena milost, dar, radosno zajedništvo s Bogom. To je punina vjere i milosti, raspoloživost srca koje se otvara djelovanju Boga i njegova Duha. Ona je pečat vjere. Svetost je ljubav

– rađa se u ljubavi i ostvaruje se u ljubavi prema Bogu i braći. Ljubav nas čini Bogu sličnima! „Svetost je temeljni uvjet i neotuđiva pretpostavka da bi Crkva ispunila svoje spasonosno poslanje“, kaže papa Ivan Pavao II. u svojoj enciklici *Christifideles laici* (CL 17).

Karl Rahner govorio je da će kršćanin krajem drugoga tisućljeća biti mistik ili ga uopće ne će biti. Zato je veliki francuski filozof Jacques Maritain mogao reći da „Isus svojoj Crkvi sprema velike stvari koje ne možemo ni zamisliti“.

Svetost je slijediti Krista: prihvatiti Krista, odreći se sebe, svojih nesvetih sklonosti i ludosti, odreći se svojih opačina...

Svet je onaj koji je punina dobrote, milosrđa i ljubavi. Po ljubavi je savršen, uzvišen. Svet je onaj kojega ne mogu dodirnuti nika-kvo zlo, grijeh, mrak ni negativnost. Možemo reći da je svet samo Bog. Svet je tko svakodnevno objema rukama uzme svoj životni križ i nosi ga bez jaukanja i proklinjanja, tko savjesno vrši svoje dužnosti i svakodnevno slavi Boga. Svet je onaj tko Bogu daje prvo mjesto u životu i tko se svakodnevno bori protiv strasti i napasti. Svet je onaj tko se zalaže za istinu i pravdu. Dakle, biti svet znači hoditi s Bogom, biti prijatelj s njime, biti Bogu drag, mio, imati potpuno povjerenje u njega. Svet može biti svatko ako to hoće. Bog je svakomu kršćaninu dao mogućnost da bude svet i preko sv. Petra poziva: „Kao što je svet Onaj koji vas pozva, i vi budite sveti u svemu življenju.“ (I Pt 1, 15)

Za svetost nije potrebno neko mjesto, nego samo promjena srca po molitvi, primanje sakramenata i slušanje Božje riječi, a to može svaki vjernik. Ljubiti Boga i ljubiti ljude, to je svetost i znak svetosti. Sveti Pavao poziva laike neka žive „kako dolikuje sveti-ma“ (usp. Ef 5, 3). Kad nas Isus uči da posvećujemo ime Božje, želi nas poučiti da je Bog najsvetiji i da smo ga pozvani častiti i slaviti, hvaliti i klanjati mu se, i sami biti sveti. Mi smo stvoreni na slavu Božju.

Moleći *sveti se ime Tvoje*, osobno se posvećujemo i postajemo prijatelji Božji. To znači vjerovati da nas Bog voli. To zna-

Artih/ICM

či prihvaćati otkupljenje i spasenje. Tako biva-mo oslobođeni grijeha i možemo živjeti kao prava djeca Božja. „Tako se molitva kojom želimo i tražimo da bude posvećeno ime Božje pretvara u molitvu koja nas spašava, otkupljuje i otvara nam srce za prihvaćanje svega što nam Bog dariva... *Sveti se ime Tvoje* stoga znači: neka se tvoje ime ostvari u nama da bi se ono na nama vidjelo i da bismo tako u jednome imenu, Bog i čovječanstvo, bili skupa sjedinjeni...“ (Tomislav Ivančić)

Zahvaljujući Bogu na svemu, slaveći ga i hvaleći, tj. moleći *sveti se ime Tvoje*, na putu smo svetosti. Zato sve što činimo, činimo u ime Božje i njemu na slavu i čast. A to će onda biti i na naše spasenje.

Crkva nas poziva na svetost

Crkva treba svetost svakog vjernika bez razlike. Bez svetosti sav govor o novoj evangelizaciji pada u vodu. Sve je beskorisno bez svetosti, bez Duha Svetoga.

Na svetost nas je pozvao i Drugi vaticanski Sabor: „Svi su dakle vjernici pozvani i dužni težiti za svetošću u vlastitom staležu.“ (LG 42) Sabor najprije kaže „svi“, a ne samo neki, da ne bismo pomislili da su pozvani samo redovnici i svećenici. „Svi kršćani, svi vjernici bilo koga staleža ili polo-

žaja pozvani su na puninu kršćanskoga života i na savršenu ljubav.“ (Lumen gentium, 40)

Potrebno je prije svega shvatiti da Crkvi danas trebaju sveti, oni koji su se radikalno odlučili živjeti po evanđelju, tj. otkrivati svatko trenutka ono što Bog od nas želi i to os-tvarivati. To znači živjeti po Božjoj volji.

Svatko od nas želi biti dobar i čestit, pošten i uljudan. To je dobro, ali nije dovoljno da budemo osvjedočeni vjernici, apostoli svoga vremena. Moramo se truditi postati sveti. Svaki je svetac po svojoj definiciji istodobno i apostol.

Za svetost se traži odvažnost. Ne treba se bojati svjedočiti na bilo kojem mjestu, biti poput prvih apostola i navjesticima, prvih svetica koji su na trgovima, po gradovima i selima navijestili Isusa Krista i radosnu vijest.

Naše želje i htijenja

Želimo nasljedovati Isusa, ali ne napustiti svoje planove; želimo nositi križ, ali da nas ne boli i da ne bude pretežak; želimo dobiti cijeli svijet, ali ništa ne izgubiti. Htjeli bismo biti kršćani jer je Isus najvjerodostojnije rješenje i mogućnost u našem životu. Htjeli bismo biti ljudi, ali se istodobno prepustiti ljudskim nagonima koji nisu uvijek sukladni s Isusovim zahtjevima. Htjeli bismo opro-

stiti kao Isus, ali negdje se potajno i osvetiti, naplatiti dug. Htjeli bismo biti darežljivi kao Isus, ali je uvijek sigurnije očuvati ono što imamo. Htjeli bismo se brinuti za bližnje kao Isus, ali nam je prečesto glava prepuna sebe samih. Htjeli bismo ljubiti bližnjega kao sebe same, no ljubimo li sebe istinski ili smo zapravo sebični? Htjeli bismo u svemu biti krajnje iskreni, ali smatramo da je tu i tamo pokoja laž dopustiva. Oduševit ćemo se Isusovim Govorom na gori, ali ćemo reći: „Neizvedivo, nerealno!“

Sjetimo se bogata mladića iz evanđelja. Bio je čestit, pošten. Obdržavao je sve zapovijedi. Evanđelje nam veli da ga je Krist pogledao, zavolio i pozvao među svoje učenike. Krist ga je pozvao da ga slijedi izbluže. Taj je mladić bio pozvan biti jedan od stupova rane Crkve, ali je odbio Isusovu ponudu. Re-kao je „ne“ i otišao žalostan jer bijaše veoma bogat. Danas mu ni ime ne znamo. Znamo samo da se srušio. Zašto? Iako se držao Božjih propisa, zadovoljio se onim što mu je nalagao razum, onim što je odgovaralo njegovoj volji. Imao je savršeno slobodan izbor: ići za Isusom ili se od njega okrenuti. Usrećuje li nas uvijek ako slijedimo samo svoju volju i svoje prohtjeve? Jesmo li uvijek sretni nakon svih svojih čina?

Krist zna što nas čini istinski sretnima, a to je svetost. Svetost nas čini sretnima, ona daruje radost u vjeri, ali se traži odvažnost. Treba se promijeniti, treba se obratiti, ostaviti stari način života, započeti novi život prema evanđelju. Jesmo li spremni? (Usp. Fra Tomislav Pervan, *Kupka duše*, str. 54. – 55.)

Papa često govori o sukobu civilizacije života i civilizacije smrti. Riječ je o sukobu civilizacije svetosti (što ju je prije dvije tisuće godina na ovaj svijet donio Krist i što Mari-ja stalno naglašava) i civilizacije hedonizma, uživanja, zabave, odnosno besmisla, praznine, beznađa.

Kao u svim vremenima i danas je Isusova poruka stvarna i potrebna. Izgradnja civilizacije ljubavi, Kristove civilizacije, iziskuje muževе i žene koji imaju odvažnosti živjeti novim životnim stilom. Traže se osobe koje imaju odvažnosti graditi i izgraditi civilizaciju svetosti i ljubavi.

Svetost je naš poziv

Biti svet je najuzvišenija zadaća svakoga od nas. Svet može postati svatko tko to ozbiljno hoće, ali s Božjom pomoći. Jedna velika i sveta žena napisala je na koricama svoje bi-lježnice dnevnika: „Jedina mi je želja na zemlji pod svaku cijenu postati sveta!“

Svi su u Crkvi pozvani na svetost, prema riječima Apostola: „Ovo je Božja volja, vaše posvećenje.“ (1 Sol 4, 3)

Odnosi s Bogom, odnosi s ljudima

Kad Isus uđe u naše odnose, stvari se promijene. Mi, ljudi, bića smo odnosa. Nitko od nas ne može živjeti sam. Nismo stvoreni da bismo bili sami. Uvijek, otkad znamo za sebe, živimo u odnosima. Odnose ne vidimo, kao što vjetar ne vidimo. Oni su između nas. Vidimo pojedine ljude, ali ne vidimo u kojim odnosima stoje, a odnosi određuju i naše raspoloženje, i naše emocije, i naš razum.

fra Ante Vučković

Odnosi su nam toliko važni da nam jedan odnos, ako je dobar i otvoren, može ispuniti cijeli život. Oni su toliko važni da mi i samo jedan odnos, ako ne funkcionira, ako proizvodi muku i nelagodu, ako se u njemu loše osjećam, može uništiti cijeli život. Zato je važno uočiti što se događa u našim odnosima kad Isus u njih uđe, i pitati se kako on uopće može ući u naše odnose. Jedan odlomak iz Markova evanđelja na jednostavan nam način i jednostavnim riječima govori kako možemo otkriti što nam se događa u našim značajnim odnosima.

Kada dođoše k učenicima, ugledaše oko njih silan svijet i pismoznance kako raspravljaju s njima. Čim ga sve ono mnoštvo ugleda, iznenadeno brže pohrli pozdraviti ga. A on ih upita: „Što to raspravljaste s njima?“ Odvrativši netko iz mnoštva: „Učitelju, dovedoh k tebi svoga sina koji ima nijemoga duha. Gdje ga god zgrabi, obara ga, a on pjeni, škripi zubima i koči se. Rekoh tvojim učenicima da ga izagnaju, ali ne moguše.“ On im odvrati: „O rode nevjerni! Dokle mi je biti s vama? Dokle li vas podnositi? Dovedite ga k meni!“ I dovedoše ga k njemu. Čim zloduh ugleda Isusa, potrese dječakom i on se, oboren na zemlju, stane valjati i pjeniti. Isus upita njegovu oca: „Koliko je vremena kako mu se to događa?“ On reče: „Od djetinjstva! A često ga znađe baciti i u vatru i u vodu da ga upropasti. Nego, ako što možeš, pomози nam, imaj samilosti s nama!“ Nato mu Isus reče: „Što? Ako možeš? Sve je moguće onomu koji vjeruje!“ Dječakov otac brže povika: „Vjerujem! Pomози mojoj nevjeri!“ Vidjevši da svijet odasvud

grne, Isus zaprijeti nečistomu duhu: „Nijemi i gluhi duše, ja ti zapovijedam, iziđi iz njega i dani si više u nj ušao!“ Zloduh nato zaviče, žestoko strese dječaka te iziđe, a on osta kao mrtav te su mnogi govorili da je umro. No Isus ga dohvati za ruku, podiže ga i on ustade. Kad Isus uđe u kuću, upitaše ga učenici nasamo: „Kako to da ga mi ne mogosmo izagnati?“ Odgovori im: „Ovaj se rod ničim drugim ne može izagnati osim molitvom i postom.“ (Mk 9, 14-29)

Ovo je vrlo složen tekst. Izgleda kao zgrada s nekoliko katova pri čemu se na različitim katovima raspravlja o različitim pitanjima. Ovaj tekst možemo tumačiti kao tekst o pitanju zloduha: ima li ih, kako utječu na ljude, kako ih se rješavamo i slično. Možemo ga tumačiti i kao tekst o pitanju odnosa. Nama je u ovom trenutku pitanje odnosa puno važnije. U tekstu nalazimo jednog oca i njegova sina i Marko nam opisuje njihov odnos koji ne funkcionira.

Otac i Sin – otac i sin

Najprije Marko kaže da Isus dolazi s Tabora. To je neposredno nakon što se dogodilo preobraženje, dakle taj vrlo dubok i intiman odnos Isusa s njegovim Ocem. Dakle, najprije imamo opis odnosa Oca nebeskog i Isusa, u kojem Otac nebeski još jednom ponavlja: „Ovo je Sin moj ljubljeni“, i onda silazak s Tabora i susret s jednim zemaljskim ocem i njegovim sinom između kojih je nešto krupno krenulo krivim putem. Otac je izmučen, traži rješenje i ide od jednoga do drugoga za koga vjeruje da bi mu mogao pomoći. Došao je tako do Isusovih učenika, ali oni mu nisu mogli pomoći. Htjeli su, ali nije išlo. To naliči na mnoge značajne odnose. Ljudi su iznutra zarobljeni, izmučeni, ne znaju naći rješenje za svoje

poteškoće. Htjeli bi ga pronaći, ali samo zbrajaju neuspjele pokušaje. I tek se na kraju puta susreću s Isusom. Uočimo dva momenta.

Prvo, otac kaže da je njegov sin opsjednut. Otac, dakle, kaže: Problem je u mom sinu. Moj sin ima problem. Nama svećenicima dođu tako često roditelji i kažu: Velečasni, imam sina u pubertetu i on mi stvara probleme! Najčešće, međutim, kad uđete u razgovor s njima, otkrijete da nije problem sin, da možda čak ni otac nije problem, nego da problem postoji između njih. Problem je u odnosu. Ovaj nas tekst na neki način usmjeruje da otkrijemo što je to između oca i sina, ili što se to događa u ljudskim odnosima. Ovdje otac dobro opisuje taj odnos. Najprije, riječ je o nijemu duhu: između oca i sina nema komunikacije. Razgovor ide slabo. Otac dođe kući s posla, sin sjedi u svojoj sobi za računalom i nema nikakvih izmjena riječi, pogleda, gesta. Nemaju što reći jedan drugome. Otac nema što reći o svojim emocijama, o svom doživljaju, o svom svijetu, sin također nema što reći ocu. Mogu reći: „Dobro jutro, dobar dan, danas je bilo sunčano ili padala je kiša“, i tu završava razgovor. Njihov odnos ne živi od razgovora. Mi znamo da je razgovor iznimno važan za svaki ljudski odnos. Tamo gdje nema iz-

mjene riječi, gdje ne teče riječ, gdje jedni ne čuju druge, gdje se ne mogu izreći jedno drugome, tamo su odnosi osušeni i izmučeni. Otac je ovdje još precizniji jer kaže da je riječ o tome da mu je sin izmučen. Kao da ga nijemi duh baca između vatre i vode. Uočimo ovaj arhaički način govora. Vatra i voda dva su elementa koji ne mogu stajati zajedno. Vatra ne može gorjeti ako ima vode.

Drugim riječima, ovo je dijete bacano između krajnosti, između vatre i vode, izmučeno je neprestanim napetostima između životnih krajnosti. Ali uočiti ćemo da otac kroz razgovor s Isusom otkriva gdje leži i što je njihov stvaran problem. Kad ovaj čovjek od Isusa traži pomoć, onda on sažeto i ne htijući pokazuje gdje leži problem. Kaže Isusu: „Pomози mi ako mi možeš pomoći!“ A Isus kaže: „Kako ti ne mogu? Sve je moguće onom koji vjeruje!“ I otac na to kaže: „Vjerujem, pomози mojoj nevjeri!“ Svratimo pozornost na ovo što otac kaže? „Vjerujem – ne vjerujem.“ To su krajnosti kao vatra i voda. Ako mi nekome u isto vrijeme vjerujemo i ne vjerujemo, mi ga stavljamo u nemoguću situaciju! To je kao da sjednemo u svoj auto, upalimo ga i hoćemo krenuti naprijed. Ubacimo u brzinu, dodamo gas i istovremeno pritisnemo kočnicu! Hoću da

Molitva je način kako ja sebe stavljam u granice, kako otvaram prostor Bogu. Ako je mene previše, drugi je ugušen. Bilo koji odnos u kojem jedan obuzima cjelokupan prostor guši drugoga. Molitva je način povlačenja, puštanja da Bog ima više vremena i prostora od nas ljudi.

auto krene naprijed i hoću da ostane na mjestu. To ne ide tako. Vozilo je izlučeno. Ugasit će se. Živimo u odnosima u kojima jedni drugima dajemo suprotne informacije: „Hoću da ideš naprijed i hoću da stojiš. Hoću da ne pušiš, ali ja pušim. Pušenje nije dobro, ali ja to svejedno činim pa ti misliš kako je to ipak dobro.“ U ovakvom svijetu dijete je izlučeno.

Uočiti ćemo još nešto: ovaj otac ne može pomoći svom djetetu. To je možda još najbolje što mu se dogodilo: to, naime, da je otkrio kako ne može pomoći svome sinu. Naći ćemo puno očeva koji to nisu otkrili i koji svome sinu kažu: „Ja ti najbolje mogu pomoći! Što će ti netko drugi!“ Ovo očevu otkriće, da on sam nije rješenje i da mu treba netko drugi, iznimno je važno. Otac doziva Isusa. Kad Isus

uđe, što se događa, što se mijenja? Isus ne kaže ocu: „Ti si kriv!“ Isus ne kaže sinu: „Ti si kriv!“ On njihov odnos stvara iznova. Povezuje ih, ulazi između njih. Odnos se mijenja. Počinju razgovarati i razumijevati jedan drugoga. Isusa Novi zavjet naziva Riječju Božjom. Kad on uđe u ljudske odnose, oni više nisu nijemi. Iskustvo ovog oca i njegova sina je kao da je nečisti duh koji je bio nijem, koji ih je blokirao, bio izbačen. Tamo gdje je njihovim odnosom vladao nečisti duh, sada vlada Isus. Vjera je umijeće razgovora i izmijene riječi. Najprije s Isusom, a onda jednih s drugima.

Odnosi, molitva i post

Markova priča ne završava na tome da su ovo dvoje ljudi, otac i sin, imali problem, susreli se s Isusom i problem je bio riješen. Postoje i drugi krupni odnosi: odnosi Isusa i njegovih učenika. Učenici s Isusom ulaze u kuću i kažu mu: „Pa dobro, kako to? Ti si nam dao moć da oslobađamo zarobljene, a evo s ovim ocem i sinom nismo mogli učiniti ništa.“ Isus ih poučava i pouka mi se čini važnom jer je to na neki način povezano s Međugorjem. Isus kaže jednu važnu rečenicu: „Ovaj se rod ničim drugim ne može izagnati osim molitvom i postom.“ Zašto je ovo važno? Međugorje je mjesto koje je za naše vrijeme iznova otkrilo važnost molitve i posta. Naš je svijet bio gotovo pristao da se ljudski odnosi rješavaju psihologijom, psihoanalizom, terapijama, kemijom, tabletama, ali je zaboravio da postoji puno dublji, puno učinkovitiji način rješavanja ljudskih odnosa koji dolazi iz arhaičkog svijeta i koji je posve jednostavan: molitva i post. Zašto molitva? Zašto post?

Molitva je vrlo neobičan način oblikovanja svoga života. Kada tražimo što je srce molitve, otkrivamo da se uvijek moramo povući, da se od nas traži da bude manje nas, a više Boga. Da bude manje moje volje, a više Božje volje. Na koncu, srce molitve koju nam Isus daje je molitva Očenaša u kojoj molimo da se u mom životu vrši Očeva volja, a ne moja volja: ja se moram povući, mora me biti manje, moram imati manje utjecaja na druge ljude da bi Bog mogao ući između nas. Dakle, molitva je na-

Nastavak na 38. str. ►

Krunica je škola

S fra Slavkom Barbarićem razmišljamo o molitvi krunice

fra Marinko Šakota

Moliti krunicu konkretno znači *biti*, živjeti s Isusom i s Marijom u različitim životnim situacijama – u radosti, u žalosti, u slavi. Naglasak je, dakle, na *zajedništvu* s Isusom i s Marijom. „Konkretno, to za svakoga od nas znači da nađemo vremena i izjutra i preko dana i uvečer kako bismo ostvarili to zajedništvo.“

U krunici su bitna dva elementa: *biti* i *promatrati*. Krunica „po sebi znači jednostavno drugovanje s Isusom i Marijom, promatrajući ih kako se ponašaju kao primjeri vjere u radosti, u žalosti i u slavi“. Dakle, ništa se ne će dogoditi ako samo „izmolimo“ krunicu. Presudno je gledanje u Isusa i Mariju radi ugledanja u njih. „Moliti krunicu znači gledati Marijin i Isusov život i moliti za milost da mogemo živjeti i djelovati kao Isus, kao Marija. Zato promatrajmo njihov život iz otajstva u otajstvo i molimo za milosti koje su nam potrebne!“

Cilj gledanja u Isusa i Mariju je primanje onoga što „oni rade i kako rade kako bismo usvojili njihova ponašanja“ te kako bismo učili od njih. Cilj krunice je promjena sebe i svoga ponašanja: da bolje vidimo sebe kako bismo bili sličniji Isusu i Mariji, a time i bolji. Gledati u Isusa i Mariju znači vidjeti kakvi bismo trebali biti, ali isto tako vidjeti kakvi ne bismo trebali biti. „Dakle, ako želimo učiniti nešto konkret-

no da se Marijina želja ostvari te se naša srca ujedine s njezinim srcem i srcem njezina Sina, tada moramo promatrati njihov život i nastojati postajati slični njima. Ni ovdje ne smijemo zaboraviti svoje slabosti i sve ono što nas čini različitim od Isusa i Marije. Grijeh ruši svako

zajedništvo. Srušenim zajedništvom ruši se ljubav, radost, mir, sigurnost, povjerenje, a u međuljudske se odnose uvlači strah, nepovjerenje, mržnja, nesigurnost. Tako se stvaraju okolnosti u kojima nije dobro pojedincu, a time nije dobro ni obitelji ni zajednici.“

Vidioci govore

Ivan Dragičević – Mladifest 2014. (4/10)

Što je najvažnije i koje su najvažnije poruke na koje nas Majka zove kroz ove godine? Vi sami znadete da je Gospa svima nama dala jako puno poruka, ali kada bismo se zadržali na onim ključnim, najvažnijim porukama, ja bih posebno htio izdvojiti ove: mir, obraćenje – povratak Bogu, moliti srcem, pokora i post, čvrsta vjera, ljubav, opraštanje, Euharistija, čitanje Svetoga pisama, ispovijed i poruka nade. Vidite, ove poruke koje sam sad na poseban način naglasio i izdvo-

jio, ovo su najvažnije poruke kroz koje nas ona vodi kroz ove godine. Svaku od ovih poruka Gospa nam pojednostavljuje da ih bolje razumijemo i da ih bolje živimo.

Majka dolazi k nama kao Kraljica Mira. Tko može bolje od Majke znati koliko je mir danas potreban ovom umornom svijetu, umornim obiteljima, umornim mladima, umornoj Crkvi? Ona dolazi k nama kao Majka Crkve i kaže: *Draga djeco, ako vi budete jaki, onda će i Crkva biti jaka. Ako vi budete slabi, onda će i Crkva biti slaba. Vi ste*

živa Crkva! Dragi mladi okupljeni danas ovdje, vi ste živa Crkva, vi ste pluća Crkve. Zato se Gospa raduje kroz ove dane zajedno s vama. Blagoslivlja vas svaki dan svojim blagoslovom mira i ljubavi. Niste sami. Ona nas nosi, ona je s nama.

Na poseban način Gospa nas zove na obnovu obiteljske molitve, da Boga u svojim obiteljima stavimo na prvo mjesto i da s njim pođemo u budućnost. Tada ćemo biti sigurni, tada ćemo biti zaštićeni, tada ćemo imati mir, taj Kristov mir.

Podupiratelji Radiopostaje Mir Međugorje

Jedna poslovice kaže: Malo dijete, mala briga – veliko dijete velika briga. Tako kažu roditelji kad im djeca odrastaju, a rastom djece veće su i njihove potrebe. Slično bi se moglo reći i za Radiopostaju Mir Međugorje.

fra Karlo Lovrić

Prvi glasovni i glazbeni tonovi otišli su kroz eter do slušatelja prije otprilike 17 godina. Iako se na samu početku nisu daleko čuli (postaja je bila tek lokalnoga karaktera), bio je to početak jednog novog razdoblja širenja Gospinih poruka, odnosno, novog oblika evangelizacije putem radija. Najsretniji bijahu stari i bolesni, pogotovo osamljeni. Svakodnevno su mogli pratiti molitveno-liturgijski program iz crkve sv. Jakova u Međugorju. Bili su to pionirski dani radijske postaje Mir koja ne samo da nije imala prikladno uređene prostorije (studio od nekoliko četvornih metara nalazio se u podrumu jedne kuće!) nego je imala tek nekoliko novinara i tehničara. U to je vrijeme radiopostaja bila samostalna ustanova. Sedam-osam godina poslije Radiopostaja Mir Međugorje postaje dijelom Informativnog centra „Mir“ Međugorje. Od tada se povećava broj djelatnika, a program postaje bogatiji i opsežniji.

Stalno je prijetila opasnost da aparati prestanu funkcionirati jer je podrum znao biti

poplavljen zbog obilnih kiša pa se osjetila potreba za postojanjem zgrade prilagođene potrebama, što se uz Božju pomoć i zahvaljujući donacijama i ostvarilo. „Novo vino u nove mješine“, kaže evanđelje (Mt 9, 17). Novu je zgradu trebalo opremiti novim namještajem i novim modernijim instrumentima.

Ova radiopostaja ne bi mogla imati željen domet bez odašiljača koji se nalaze širom Bosne i Hercegovine. Dva su i u Hrvatskoj, na Biokovu i na Plješivici. Zahvaljujući satelitu i u posljednje vrijeme internetu, mnogi Hrvati diljem zapadne Europe i svijeta prate program Radiopostaje Mir Međugorje. Slušatelji su i mnogi stranci, prijatelji Međugorja. Manuel Reato iz Italije naučio je hrvatski jezik slušajući naš radio.

Kako se financira Radiopostaja Mir Međugorje? Bilo bi idealno kada bi se mogla financirati kao Radio Marija uz pomoć redovitih slušatelja i darovatelja koji jednom ili dva puta godišnje daju svoj financijski prilog. I Radiopostaja Mir Međugorje ima svoje članove podupiratelje. Ima ih oko tri tisuće. Najviše ih je u BiH i Hrvatskoj, ali ih ima i

u Švicarskoj, Austriji, Njemačkoj... Pokoji se nađe i u Kanadi, odnosno Sjevernoj Americi. Neki daju svake godine svoj prilog, a neki su jednom uplatili ili je netko za njih uplatio i onda to više ne čine. Radiopostaja Mir Međugorje ima neka primanja i od oglasa. Sve u svemu, godišnji doprinos članova-podupiratelja, oglašavanja (marketing) i donacija predstavlja jedva desetinu svih troškova. Kako se podmiruju preostali troškovi? Poduzeće Informativni centar Mir Međugorje ima suvenirnicu koja je potpuno u službi radiopostaje. Na žalost, ni potpora suvenirnice nije dostatna. Zato se uvijek iznova obraćamo prijateljima Međugorja.

Iako su ovo godine ekonomske krize, iako su mnogi nezaposleni, a mnogi u mirovini, vidimo da su umirovljenici naši najvjerniji podupiratelji. Nadamo se potpori Hrvata iz zapadne Europe i širom svijeta. Godišnji prilog može biti 35 eura, 50 CHF ili više, kako tko može.

Svi djelatnici Radiopostaje Mir Međugorje zahvaljuju na molitvenoj i financijskoj potpori i trude se učiniti program što zanimljivijim i korisnijim.

Preminuo Krešimir Šego

Rano ujutro 9. prosinca 2014. u Međugorju je nakon teške bolesti preminuo Krešimir Šego, dugogodišnji glavni urednik nakladničke djelatnosti *Informativnog centra „Mir“ Međugorje* i glavni urednik međugorskog mjesečnika *Glasnik mira*. Rodio se 11. veljače 1950. u Međugorju. Osnovnu školu završio je u Međugorju i Čitluku, a srednju u Čapljini. Diplomirao je sociologiju na Fakultetu političkih znanosti u Sarajevu. Radio je kao novinar u Sarajevu te bio profesor u gimnaziji u Čitluku. Pisao je pjesme, eseje, književne kritike. Posljednji ispraćaj bio je u srijedu 10. prosinca 2014. u 13.30 h na groblju Kovačica u Međugorju. Počivao u miru Božjem!

Sv. Misa zadušnica pok. Kreše Šege, 10. prosinca 2014. na groblju Kovačica u 13.30 h

Ožalošćena suprugo Miro i djeco, ožalošćena rodbino i prijatelji pokojnoga Kreše, braćo i sestre!

Smrt, iznenadna ili slučajna, uvijek je težak udarac za one koji ostaju poslije dragog pokojnika. Iako je slučajna, nije pribilježena u čovjekovu agendu kao što se bilježi rođenje, krštenje, vjenčanje, škola, posao, svakodnevno radno vrijeme, važni posjeti negdje i nekome. Rijetki su koji ubilježe smrt. I smrt mora imati vrijeme rasta i zrenja kako za onoga koji umire tako i za one koji poslije njega ostaju. Zašto?

U životu pojedinca, obitelji i šire zajednice poslije smrti drage osobe ostaje prazan prostor koji podsjeća na nju. Ako je riječ o

ocu, onda je to potpuna povezanost djeteta s njime; ako je to majka, onda je to sva majčinska skrb tijekom njezina života. Nije to samo fizička odsutnost nego sva ona povezanost tijekom života: zajednička slavlja, molitva, osmijeh, briga, osjećaj sigurnosti, povjerenja, zapravo, cijeli čovjekov život koji ostavlja prazninu.

Rekli bismo, čovjek se našao u situaciji u kakvoj su se našli apostoli koje je iznenadila smrt njihova Učitelja i Gospodina. Očekivali su sa svojim Učiteljem postići nešto veliko, nešto što se moglo postići; maštali su o ministarskim foteljama u njegovu kraljevstvu. Što se događa? Njihov Učitelj umire na križu. S njime na križu umriješe i njihova maštanja i nadanja. Dok su se bavili jeftinim maštanjima i traženjima, primjećivali su samo drvo sramote, vidjeli su samo križ. U zajedništvu

koje sačuvaše, otvoriše im se oči za uzvišene stvari: preko križa došao im je uskrslu Gospodin.

I svaki pojedinac, braćo i sestre, svaka obitelj, pa i zajednica, mora proći ovakav put kušnje i križa. Dok su vezani samo za zemaljsko i zemaljske uspjehe, križ se gura u stranu, jer pritišće. Kad je križ prihvaćen u vjeri u Uskrsloga, tada poprima sasvim drukčije značenje i težinu. Nestaje praznine, pogotovu, nestaje beznađa. Odjednom tu prazninu ispunja uskrslu Krist. Krist je jamstvo da svaka čovjekova agenda – od rođenja do smrti – preko križa nalazi konačan smisao. U tom smislu promatrajmo i agendu pokojnoga Kreše. Tu agendu ne ću promatrati po onoj latinskoj: *De mortuis nihil nisi bene* (*O mrtvima samo dobro*). Njegova je agenda bila popunjena do u tančine – do jučer i još

In memoriam Krešo Šego (1950. – 2014.)

Dana 9. prosinca 2014. u Međugorju je, nakon kraće bolesti, preminuo glavni i odgovorni urednik našega lista Krešo Šego. Pokopan je na mjesnome groblju Kovačici u nazočnosti članova obitelji, velikoga broja rodbine i prijatelja, nakon svete Mise koju je suslavilo petnaestak svećenika. U svojoj je homiliji fra Karlo Lovrić istaknuo Krešine ljudske i vjerničke vrline, a u ime Matice hrvatske, Društva hrvatskih književnika i Društva hrvatskih književnika Herceg Bosne od njega su se biranim riječima opro-

stili njegovi prijatelji naglasivši njegov velik doprinos hrvatskoj pisanoj riječi i kulturi.

Već prve zbirke Šeginih pjesama *Žed pojilišta* i *Stojna kuća* otkrivaju njegovu čvrstu ukorijenjenost u narodu, zavičaju i obitelji, gdje je nalazio trajnu inspiraciju za svoj stvaralački rad. Vrlo je brzo prepoznao autentičnost i značenje Gospinih ukazanja koja su snažno obilježila njegovo stvaralaštvo. Kad je osjetio da je za to sazrelo vrijeme, hrabro je pokrenuo mjesečnik *Glasnik mira* koji je uređivao sve do svoje smrti. Iako nije bilo lako u

maloj sredini kao što je Međugorje naći dovoljan broj kvalitetnih suradnika i osigurati redovito izlaženje časopisa, on je svojom upornošću u tom uspijevao. Zahvaljujući ponajviše njemu, list je postigao zavidnu sadržajnu i grafičku razinu. Pamtit ćemo ga po njegovu tihu i predanu radu kao i po iskrenoj neposrednosti i susretljivosti u komuniciranju sa suradnicima i prijateljima. Neka mi Kraljica Mira, kojoj je svojim *Glasnikom mira* služio, izmoli vječnu nagradu od Gospodina! *fra Ivan Dugandžić, ofm*

dalje. On je znao planirati. U prošli utorak primio je sakrament bolesničkoga pomažanja i popudbine – Euharistije. Ipak je naglasio: „Dođi i u utorak, kad budeš dolazio k susjedi Veselki!“ Gospodin ga je sam, na njegovu radost, šest sati ranije pozvao k sebi.

Krešo je u svojoj agendi planirao kad treba izići *Glasnik mira*, do kada trebaju stići prilozima za taj i taj broj i što je potrebno naglasiti u kojem broju, posebice prigodom obljetnice Gospinih ukazanja; koju knjigu Informativnog centra i kada objaviti; važni su mu bili i *Cvitak* i *Školarac*. Iako je bio svjestan svoje bolesti, trudio se do posljednjega trenutka da mu agenda ne bude manjkava. Dok ga nije snašla bolest, svakoga bi dana navratio, prije odlaska u ured, do bake Delfe, a u zimsko vrijeme naložio bi joj vatru i uradio što je bilo potrebno u kući. Samozatajno je to činio, ali to djelo velike ljubavi i milosrđa Delfa nije skrivala: „Moj Krešo je to učinio.“

To što je stalno ponavljala baka Delfa, to je ponavljala i Krešina obitelj. Kre-

šo je i te kako vodio brigu o svojoj obitelji. Nije prepuštao ništa slučaju. Zato je bio poštivan i uvažavan. I ne samo u vlastitoj obitelji. Ljudi su ga cijenili. Imao je širok krug prijatelja i znanaca zahvaljujući dužnostima koje je tijekom života obavljao. Unosio je mir u međuljudske odnose. Iz usta i mlađih i starijih moglo se čuti, posebice tijekom ove bolesti: „Krešo je dobar čovjek.“ Bio je on i dobar pjesnik i znao je lijepo napisati, ali je dobrotom osvajao. Koliko je samo dobroga učinio tijekom Domovinskoga rata i poznatima i nepoznatima, te Majčinu selu i uopće siromašnima?! Najmanje je mislio na sebe.

Nikakvo čudo, braćo i sestre, Krešo se rodio u mnogoljudnoj obitelji, u kojoj je naučio poštivati starije, Bogu se moliti, raditi, druge uvažavati i s braćom i sestrama radost i žalost dijeliti. On se rodio posljednji, deveti, u obitelji Šimuna Šege i Ive, r. Prskalo. Bilo ih je sedmero braće, kao u majke Makabejke, i dvije sestre. Krešo se rodio u nezgodno vrijeme gladi, patnje i terora, na Lurđsku Gospu, 11. veljače 1950. godine. Nikakvo čudo da je

tako rado i lijepo govorio o Gospi i Gospinim ukazanjima. Pučku je školu završio u Međugorju, a poljoprivrednu u Čapljini. Fakultet političkih znanosti te hrvatski i sociologiju završio je u Sarajevu. Prvu zbirku poezije – bilo ih je pet – objavio je 1974. godine. Bio je član Udruženja hrvatskih književnika i PENA. Napisao je četiri knjige o Međugorju i *Slikovnicu*. Bio je i prvi direktor gimnazije u Čitluku.

Godine 1974. u Sarajevu, na Bistricu kod sv. Ante, sklopio je i crkveni brak s Mirom, r. Vasilj. Vratili su se u Čitluk 1976., a od 1977. živjeli su u Međugorju. Bog im je podario troje djece: kćer Vedranu te sinove Vatroslava i Miroslava i šestero unučadi. Riječi koje smo čuli u poslanici sv. Pavla apostola Rimljanima da „nitko od nas sebi ne živi, nitko sebi ne umire“, mogu se doslovno primijeniti na Krešu. Krešo, hvala ti, za sve dobro koje si učinio dok si obnašao razne službe tijekom života. To je tvoje cvijeće koje ne može nadomjestiti nikakvo zemaljsko cvijeće. Bio ti Gospodin nagrada na nebesima, a tvojoj supruzi Miri s djecom i njihovim obiteljima, braći i sestrama s obiteljima, kao i nevjestama pokojnih stričeva te ostaloj rodbini, prijateljima i znancima, izražavam iskrenu sućut. Krešo, pokoj vječni darovao ti Gospodin. Počivao u miru. Amen.

fra Karlo Lovrić, ofm

Prijatelju Kreši na spomen

Stari su znali reći da nam rodbinu život određuje, a prijatelje sami biramo. Ali meni, kao i mojoj obitelji, Krešo Šego jednostavno se „dogodio“! Bilo je to u Chicagu 16. veljače 1992. Prikupljali smo humanitarnu pomoć stradalicima rata, a Krešo nam je dao izvješće o tadašnjim prilikama i potrebama u domovini. Bio je to susret sa „starim prijateljem“, premda se prije toga trenutka nismo nikada vidjeli. Dogodilo se istinsko prijateljstvo i ostalo trajno, ali ne do nedavnog ovozemaljskog rastanka, nego za vječnost. Nekoliko tjedana prije

Oni ne odlaze

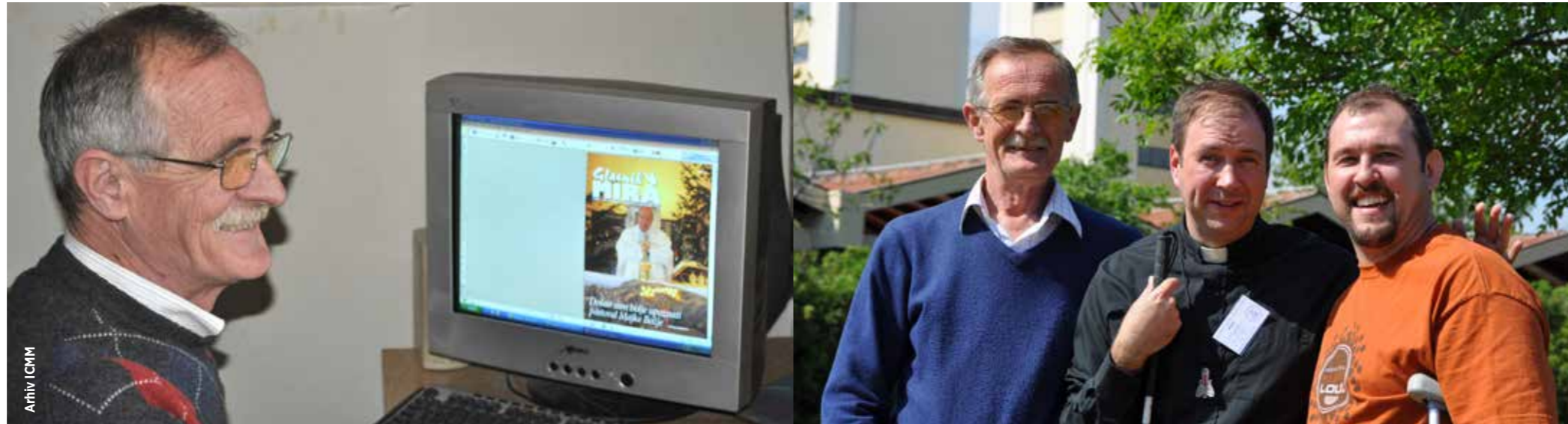
Krešimiru Šegi

Crvena ruža bačena u zemljino krilo,
nije nikakva opera u kazalištu,
ti si samo dovršio svoj život,
naše su stope gazile hladno tlo,
službenik je uredno radio svoj posao.

Tamo gdje si ti radio, svratio bih,
ne tako često, ipak sam bio otišao,
sjećali bismo se onih ratnih dana,
snova kako započeti ovo i ono,
dugih priča i doživljenih pobjeda,
polako, uz dim cigarete, šalicu kave.

Zrakom su danas titrale velike riječi,
mislio sam na Ljubicu, Nikicu, na tebe,
puštao se nesmiljeno radiovalovima,
brisaao skrivećki suzu u krajičku oka,
jer, nemojmo plakati, dobri ljudi ne odlaze,
oni samo prelaze u vječnost, u pamćenje.

Miljenko Stojić

Kad smo te posjetili nedugo prije nego te je Bog uzeo k sebi, ti mi potihlo reče: „Nije meni teško umrijeti, jedino sam malo zabrinut za svog anđela čuvara, za Miru.“ Ne boj se, Mira je dobro, hrabra je, prihvaća volju Božju, okružena je vašom djecom i unučadi. Izdržat će jer je i dalje čuvaš ti; tvoja ljubav je s njom. Ona je zahvalna Bogu da je s tobom dijelila daće i nedaće ovoga života, a djeca i unučad da si im bio uzoran otac i djed. A moja obitelj i ja zahvalni samo da si nam se „dogodio“, da smo se susreli i to na zajedničkom radu, u dalekoj Americi, na dobro najpotrebnijih. Bilo je to i ostalo iskreno prijateljstvo bez vremenskih i prostornih granica, vječno. Nek' ti je hvala na svemu i počivaj u miru Božjem!

Ante Čuvalo

Svjedočanstva

Krešimir Šego ostat će upamćen ne samo po književnosti koju je pisao, nego i po svome radu i pisanju za Informativni centar „Mir“ Međugorje. Stigao je na njegovu samu početku, još tamo 1993. Znao sam tko je i što je pa sam kao tadašnji ravnatelj objeručke prihvatio njegov rad. I tako se razvio odjel izdavaštva u ICM-u. Taj je odjel još dobio na važnosti kada smo pokrenuli Radiopostaju „Mir“ Međugorje (RMM). Pokojna Ljubica Lukić u programskom dijelu i pokojni Nikica Dragoje u tehničkom dijelu usko su surađivali s Krešimirom Šegom i drugim djelatnicima. Priča o Kraljici Mira dobila je novo obilježje.

ICMM je imao čast pripomagati i Krešimiru Šegi pri pokretanju lista za djecu *Cvitat*. Sjećam se dana kada je Krešimir došao i pitao me što mislim o tome. Kako mu ne pružiti ruku? Ne zaboravljamo ni *Glasnik mira*. Šego ga od početka vodi kao glavni urednik. Čitatelji su mu pisali, posjećivali

ga kada bi bili u Međugorju, jednostavno mu bili zahvalni za sav trud i rad.

Čvrsto vjerujem da će ga Kraljica Mira nagraditi za sve što je učinio na širenju njezinih poruka. Bog će ga zacijelo nagraditi za sve dobro što je učinio na ovoj zemlji. Ljudi su ga prepoznavali kao dobra čovjeka, govorili mu „naš Krešo“. Neka takav ostane u našim mislima.

fra Miljenko Stojić, ofm

Poznamo se dvadesetak godina. Dok sam još bila u Parizu, radili smo na nekim francuskim izdanjima fra Slavkovih knjiga, a otkad sam u Međugorju, surađivali smo na izdanjima nakladničke kuće Informativnog centra „Mir“ Međugorje, među kojima su najpoznatije knjige o Jacquesa Philippea. Posljednjih devet godina surađivali smo iz mjeseca u mjesec na *Glasniku mira*. Krešo je uvijek bio ljubazan, spreman na razgovor, otvoren za dobre ideje i prijedloge.

Dojmio me se njegov odnos prema svima koji su kucali na uvijek otvoren prozor njegova ureda: književnici, znanci, namjernici, siromasi... Za svakoga je imao osmijeh, otvoreno srce i po potrebi otvoren novčanik. Znalo se dogoditi da se pokaže da je pokoji „siromah“ zapravo putujući sakupljač novca za neke sumnjive ili nepostojeće bolesnike, na što bi Krešo uz osmijeh slegnuo ramenima, bez ikakva žaljenja. Imao je razumijevanja. Bio je dobar čovjek.

Pamtit ćemo ga po vječito zapaljenoj cigareti u ruci, cigareti koja je, na žalost, ubrzala njegov odlazak s ovoga svijeta. Pamtit ćemo ga po njegovim dugim koracima, pošalicama, pričama iz hercegovačke i hrvatske povijesti... Nedostajat će nam.

Lidija Paris

Krešimira sam upoznao 2001. godine kada sam prvi puta posjetio Radiopostaju i Informativni centar „Mir“ Međugorje. Sjećam se dobro koliko se čudio slušajući kako ja, jedan Talijan, govorim hrvatski. Osjetio sam u sebi da je zbog toga na neki način bio na mene ponosan. Susretali smo se gotovo svaki put kad sam dolazio u Međugorje i ono što me se uvijek dojmilo jest to da me je uvijek prihvaćao s velikim osmijehom na licu. Jednom je od mene tražio razgovor za *Glasnik mira* i rado sam na to pristao. Dobro se sjećam njegove ozbiljnosti tijekom razgovora: slušao je moje svjedočanstvo s velikim poštovanjem i ljubavlju trudeći se prenijeti ono bitno, onaj „plod Međugorja“ u meni. Rekao bih da je Krešo bio jedan divan radnik na Gospinoj njivi koji je želio dati sve od sebe u skupljanju svih milosti koje su Gospodin i Kraljica Mira u Međugorju posijali.

I kad sam se vratio kući, on me nije zaboravio: e-pismom me je uvijek pitao kako sam i što ima nova, čestitao mi blagdane itd. Postali smo prijatelji.

Dragi Krešo, sad kad vidiš dragu Gospu kojoj si na ovoj zemlji tako uporno služio, pomoz nam da joj i mi nastavimo služiti s istom jednostavnošću i ljubavlju!

Manuel Reato, Italija

Tužna srca primam vijest o preseljenju našega dragoga Kreše. Sjedinjujem se sa svima vama u molitvi za pokoj duši našega dragoga prijatelja i suradnika. Imao je poseban sluh, osjećaj i ljubav za sve nas izvan domovine. Počivao u miru Božjem!

Darija Klanac, Kanada

Krešimira Šegu poznajem od svibnja 1994. kada je s Vickom i fra Svetozarom Kraljevićem bio u Montrealu (Quebec, Kanada). Mi Kanadani bili smo pod dubokim dojmom njegova kršćanskoga pogleda na rat u Bosni i Hercegovini. Ostala sam s njim u kontaktu. Pomogao mi je na sve moguće načine. Pružio mi je svoje prijateljstvo. Govorio mi je o sukobu u Bosni i Hercegovini i time mi pomogao u pisanju moje knjige.

Prilažem riječi koje nam je uputio 4. svibnja 1994., u crkvi sv. Roka. Bila sam pored njega. Prevodila sam. Evo kako je to bilo: Krešimir Šego prilazi mikrofonu. U njegovu se držanju osjeća poštovanje i zahvalnost što ga želimo slušati. „Kada nas je 26. lipnja 1981. Gospa pozvala na mir, kada nas je poslije toga mnogo puta pozivala na isto, mislili smo da govori o miru koji treba sačuvati jer naša zemlja nije bila u ratu. Tek kada su počeli sukobi, shvatili smo da se rat spremao još od proljeća 1981. Probudili smo se okruženi užasom gledajući bombardirane gradove, dvjesto tisuća mrtvih, među kojima deset tisuća djece, gledajući groblja i zajedničke grobnice, uništene kuće i zapaljive bombe, gledajući crkve u ruševinama i uništene Gospine kipe širom zemlje. I vi ste na televiziji vidjeli tisuće izbjeglica na cestama... Vjerojatno niste vidjeli onih deset tisuća koji su nestali u logorima. Trebalo nam je hrabrosti gledati sve to. Cijeli nas je svijet podupirao. Zbog Međugorja naš hrvatski narod ima prijatelje širom svijeta. Večeras vama treba hrabrosti slušati o masakrima i uništenju. Otvorite svoje oči, nemojte okretati glavu. Siguran sam da vam Gospa daje potrebnu snagu za djelovanje u korist mira, za post i molitvu. Vidim vas u tolikom broju i znam da mir može doći. Bog vas blagoslovio!“

Lise Baril-Leclerc, Kanada

Pjesme za pjesnika

Na dan pokopa

Hrvatskom pjesniku Krešimiru Šegi

Ne mrzim zemlju. U njoj nek sniva.
Ne kunem smrt. Sve dokle nebo
Smrt nije kriva Utjehu daje,
Što bića živa U njoj nek traje!
Sa zemlje moraju ići. On rođen tu je!
To Božja je volja Više od svega
I sve će jednom stići. Ljubio – nju je!

Prijatelj ode. Dijelio svima
Ne osta dug. Zanosie rima,
Život mu bio Kruha i vina
Prijatelj, drug. Što zemlja dade
Sve što je imao, Hercegovina.
Sve što je znao, Pisao njoj je
Ljudima dobrim Pjesme nade,
On je dao. Nju budan sanjao
I tiho, tiho I samo se
Otišao. Zemlji Hrvatskoj
Zašto i kamo? Klanjao.

Slutimo samo: Ne mrzim zemlju.
On, Bogu vjeran, Ne kunem kob.
Bogu se dao! Hrvatska zemlja
Dala Ti grob.

Ne mrzim zemlju, Umjesto cvijeća
Ne kunem kob. Nek' pjesma ova
Hrvatska zemlja Na san te sjeća
Dala mu grob! Utkan u Cvitak
Unjedren blago, Hrvatskog slova!
Tu neka sniva!
Dijete je njeno
Voljeno. Drago!

Sve dok je zemlja, *Malkica Dugeč,*
Hrvatska živa, *u Stuttgartu,*
10. prosinca 2014.

Hvala ti, dragi tata.

„Ako Bog da“ bila je rečenica koju si najčešće izgovarao. Uvijek zahvalan dragomu Bogu. Sve s Bogom i ništa bez Boga. Zahvalna sam ti za svaki trenutak koji si proveo s nama. Bilo je lijepo živjeti s tobom. Ulijevao si sigurnost i povjerenje, zračio vedrinom i očinskom toplinom. Za svakoga si imao razumijevanja i strpljenja i uvijek si nas tješio riječima ohrabrenja. Hvala ti za sve što si učinio za našu djecu, svoju unučad, s kojom si rado provodio vrijeme, odvodio ih u šetnje, pričao im priče, odvezio ih u školu i na razne aktivnosti. „Ako Bog da“, dragi tata, do ponovnog susreta na nebu neka te čuvaju anđeli i draga Gospa, Kraljica Mira.

Tvoja Vedra

U novu godinu s Marijom i Isusom

fra Marinko Šakota

„Ja sam s vama“, često nam ponavlja Kraljica Mira

Poziva nas majčinski, s puno ljubavi i strpljivosti, da je slijedimo. Ona nam kaže: „Ja sam Kraljica Mira, ja ću vam pokazati put do mira.“ Ti se osobno trebaš odlučiti. Gospa te ne prisiljava, ona od tebe traži tvoju odluku u slobodi. Slijedi Gospu srcem. Za Marijom Isusu.

Gospa je tolike godine među nama. Njezinu se pozivu najprije odazvala župa Međugorje. U jednoj poruci Gospa je rekla: „Draga djeco, ja sam ovu župu na poseban način izabrala i želim je voditi.“ (1. ožujka 1984.) Zatim su se na Gospin poziv odazvali toliki ljudi iz cijeloga svijeta.

Gospa nas uči kako doći do mira

Do mira se dolazi obraćenjem, promjenom sebe, a ne mijenjanjem drugih.

Do mira se dolazi u molitvi, u susretu s Bogom, izvorom mira.

Do mira se dolazi u Euharistiji, u sakramentu ispovijedi, u susretu s Bogom koji mi prašta, u susretu s Bogom koji me bezuvjetno ljubi.

Do mira se dolazi u praštanju kada pobiđem zlo.

Do mira se dolazi u postu kada se učim živjeti u slobodi s jednostavnim kruhom i vodom.

Do mira se dolazi u klanjanju Presvetom Oltarskom Sakramentu kada u tišini otvaram srce i dopuštam Isusu da me ozdravlja i napaja svojom ljubavlju.

Gospa nas uči moliti srcem

Uči nas silaziti u dubine svoga bića, dopuštati Božjoj riječi i ljubavi da u meni sazrijeva i da mijenja moju nutrinu. „Draga djeco, neka vam ovo vrijeme bude vrijeme molitve i tišine. Odmorite svoje tijelo i duh, neka budu u ljubavi Božjoj. Dopustite mi, dječice, da vas vodim. Otvorite svoja srca Duhu Svetomu da

bi sve dobro što je u vama procvjetalo i urodilo stotrukim plodom. Počnite i završite dan molitvom srca. Hvala vam što ste se odazvali mome pozivu.“ (25. srpnja 2011.)

Cilj je Isus – Marija nas vodi Isusu

Ona je službenica, ona kaže: „Evo službenice Gospodnje.“ U svakoj poruci Gospa nam kaže: „Hvala vam što ste se odazvali mome pozivu.“ Jesam li se odazvao/odazvala, Gospinu pozivu? Odgovori u svom srcu.

Jesam li se odazvao/odazvala pozivu na molitvu? Moliš li?

Gospa te poziva na post. Postiš li? Moliš li i postiš li srcem?

Gospa te poziva da odgovoriš. Proživljavaš li Misu srcem?

Susrećeš li se s milosrdnim Ocem u sakramentu ispovijedi?

Gospa te zove: Čitaj Božju riječ! Čitaš li Božju riječ zapisanu u Svetom pismu? Gdje je Biblija u tvojoj kući? Na kojem mjestu? Na kojem mjestu u tvome srcu? Meditiraš li nad Božjim riječima?

Dopuštaš li da se Božje riječi utjelove u tebi i da ti Isus bude savjetnik za konkretne životne situacije?

Draga djeco, danas vas pozivam da se odazovete na moj poziv molitve. Želim, draga djeco, da kroz ovo vrijeme nađete kutak za osobnu molitvu. Ja vas želim voditi prema molitvi srca. Samo tako ćete shvatiti da je vaš život prazan bez molitve. Smisao svog života otkrit ćete kad otkrijete Boga u molitvi. Zato, dječice, otvorite vrata svoga srca i shvatit ćete da je molitva radost bez koje ne možete živjeti. Hvala vam što ste se odazvali momu pozivu. (25. srpnja 1997.)

Draga djeco, danas vas pozivam da se otvorite Bogu Stvoritelju da vas mijenja. Dječice, vi ste mi dragi i sve vas volim i pozivam vas da mi budete bliži i da vaša ljubav prema mome bezgrješnom srcu bude žarča. Želim vas obnavljati i voditi svojim srcem srcu Isusovu koje i danas za vas trpi

i poziva vas na obraćenje i obnovu. Preko vas želim obnoviti svijet. Shvatite, dječice, da ste vi danas sol zemlje i svjetlo svijetu. Dječice, pozivam vas i ljubim i na poseban način molim: obratite se. Hvala vam što ste se odazvali momu pozivu. (25. listopada 1996.)

„Da“ Bogu u ljubavi

Kao što je Marija rekla „da“ Bogu, tako i ti sada u dubini svoga srca reci „da“, evo me Gospodine, neka mi bude po tvojoj riječi! Srcem to reci. Evo me, Gospodine, neka mi bude po tvojoj riječi! Kao Marija, Isuse, potpuno ti se predajem. Evo me, Gospodine, budi volja tvoja. Marija ti kaže, kao u Kani: „Sve što vam Isus kaže – učinite!“ A Isus ti

kaže: „Ljubi Boga svim srcem, svom dušom i ljubi bližnjega kao sebe!“

Sada zamoli Isusa: Isuse, daj mi ljubavi, daj mi ljubavi prema tebi, Isuse! Da te ljubim kao Marija. Daj mi ljubavi prema članovima moje obitelji, daj mi ljubavi prema ljudima koje ne volim, daj mi ljubavi, Isuse, da prihvatim život kao Marija, da prihvatim križ kao Marija, da prihvatim sve ljude kao Marija.

Marija kaže: *Draga djeco, i danas vas pozivam da svoj život s ljubavlju posvetite meni da vas mogu voditi s ljubavlju. Dragi djeco, i danas vas potičem da se posvetite mom srcu i srcu mog sina Isusa. Samo tako bit ćete svaki dan više moji i poticat ćete sve više jedni druge na svetost. Tako će radost vladati vašim srcima. Bit ćete nositelji mira i ljubavi.*

Hvala vam što ste se odazvali momu pozivu. (27. studenoga 1986.; 25. listopada 2003.; 25. svibnja 2014.)

Posveta Mariji

Posveti se u svom srcu Mariji. Uključi i druge, članove svoje obitelji, svoj narod. U sebi ponavljaj:

Marijo, majko moga Spasitelja i majko moja, tebi danas s ljubavlju predajem svoj život. Kao što te je Isus umirući na križu predao Ivanu i rekao „Evo ti majke!“, tako te i ja sada kao i Ivan uzimam za svoju majku. Od sada, Marijo, ti si moja duhovna majka. Kao Ivan, i ja sebe predajem tebi.

Primi me k sebi, ne želim ići sam, ne želim ići sama kroz život nego s tobom. Želim

ljubiti Isusa kao što si ga ti, Majko, ljubila. S tobom želim učiti slušati Očevu riječ i vršiti njegovu volju. Marijo, s tobom želim učiti ljubiti sve ljude kao svoju braću i sestre jer su svi tvoji.

Posvećujem se tebi da moja molitva bude molitva srca u kojoj ću nalaziti mir i ljubav i snagu pomirenja. Tebi, draga Majko, predajem svoju prošlost, sadašnjost i budućnost, sve svoje sposobnosti i darove. Želim uz tebe rasti kao što je rastao Isus.

Posvećujem ti i svoju obitelj, sve svoje prijatelje, sve s kojima živim i radim, sve ljude na svijetu, pa i one koji mi nisu dragi. Hvala ti što me vodiš svome Sinu Isusu koji je put, istina i život.

Hvala ti, Marijo, što si nas dovela do Isusa.

Vigilija 31. prosinca 2014. – doček nove 2015. godine

Došašće i Božić

Tijekom došašća, osim nedjeljom, slavile su se svete Mise zornice u 6 h koje su predslavili međugorski franjevci. U ponedjeljak 15. prosinca počela je devetnica rođenju Isusu. Svakoga se dana u 14 h molila krunica na Podbrdu. Mogućnost za sv. ispovijed bila je svako jutro prije mise zornice od 5.30 h i za vrijeme večernjeg molitvenog programa. Svete Mise zornice prenosila je Radiopostaja „Mir“ Međugorje, a tijekom devetnice, pjevanjem i čitanjem animirali su ih framaši.

Međugorski framaši, predvođeni svojim duhovnim asistentom fra Stankom Čosićem, i ove su godine pripremili adventsku akciju. Prodajom adventskih vijenaca i čestitki u crkvenom dvorištu prikupljali su sredstva za najpotrebnije kako bi im nadolazeći Božić učinili što sretnijim i radosnijim.

Nekoliko dana prije Božića, članovi zajednice Cenacolo počeli su ispred među-

gorske župne crkve pripremati scenografiju za žive jaslice: štalicu, svratište, Betlehem... Ovogodišnja je novost da se u izvedbu uključio i veliki župni zbor. Uprizorenje je bilo na Badnjak poslije večernje svete Mise, na Silvestrovo poslije večernje svete Mise i na Novu godinu poslije podne. Vidjeli smo stanovnike Betlehema, rimske vojnike, pastire i njihove ovce, Mariju i Josipa s malim Isusom, mudrace s Istoka... Zbog obilne kiše, na spomendan Nevine dječice poslije popodne svete Mise nije bilo živih jaslaca za djecu.

Misa Badnje večeri bila je u 18 h. Koncelebrirali su svi fratri na službi u Međugorju. U 22 h počelo je molitveno bdijenje, a u 23.30 h sv. Misa polnoćka koju je predslavio fra Hrvoje Miletić u suslavlju s brojnim svećenicima, ove godine većinom iz Ukrajine.

U četvrtak 25. prosinca, na Božić, svete Mise u župnoj crkvi slavile su se u 7, 8, 11 i

18 h, a u podružnim crkvama u Miletini, na Vionici i u Šurmancima u 10 h. Poslije večernje svete Mise bilo je klanjanje pred Presvetim i pred jaslacima.

U subotu 27. prosinca u 19.30 h u dvorani sv. Ivana Pavla II. održao se Božićni koncert. Nastupili su Tedi Spalato, Ivan Mikulić, TS „Vranac“, Jelena Kordić, klapa Luka, Veliki župni zbor Kraljice mira, Golubići mira, Frama Međugorje i Frama band, Stephen Yeseta, TS „Misericordia“, Monija Jarak, diplar Jure Miloš i glumac Robert Peihar. Okupljenima se obratio župnik fra Marinko Šakota koji je svima čestitao Božić i božićne blagdane. Za vrijeme koncerta na video zidu prikazivani su video prilozima s tradicionalnim božićnim običajima iz našega kraja, a koncert je završio zajedničkom izvedbom pjesme „Narodi nam se Kralj nebeski“ koja je, kao i sve ostale izvedbe, nagrađena toplim pljeskom mnogobrojne publike.

Doček nove 2015. godine

Molitveni program na Silvestrovo započeo je molitvom krunice u 17 h. Večernja sv. Misa zahvalnica za proteklu 2014. godinu bila je u 18 h. Od 22 do 23.30 h fra Stanko Čosić je vodio molitveno bdijenje pred Presvetim, nakon čega je župnik fra Marinko Šakota predslavio sv. Misu u suslavlju s brojnim svećenicima iz cijeloga svijeta. Slikom i tonom program iz crkve mogao se pratiti u dvorani sv. Ivana Pavla II., ali su hodočasnici bili tako broj-

ni, da su neki usprkos hladnoći molitvu i sv. Misu pratili izvana. Doček Nove godine uživo je prenosila Radiopostaja Mir Međugorje. Vigiliju i sv. Misu glazbom su pratili mladi iz Međugorja i okolice pod ravnanjem Ivana Muse, a pojačanje su im bili mladi iz cijele Hercegovine, Bosne, Hrvatske i inozemstva. Program se simultano prevodio na engleski, francuski, njemački, talijanski, španjolski, rumunjski, slovački, poljski, češki, ruski, arapski, korejski i kineski.

Godišnje ukazanje Jakovu Čoli

Na posljednjem svakodnevnom ukazanju 12. rujna 1998. Gospa je Jakovu Čoli rekla da će ukazanje imati jedanput godišnje i to 25. prosinca, na Božić. Tako je bilo i ove godine. Ukazanje je počelo u 14.40 h i trajalo je osam minuta. Jakov je nakon toga prenio poruku:

„Draga djeco! Danas na ovaj milosni dan želim da svako vaše srce postane betlehemskom štalicom u kojoj se rodio Spasitelj svijeta. Ja sam vaša majka koja vas neizmjerljivo voli i brine se za svakoga od vas. Zato, djeco moja, predajte se majci da bih mogla svako vaše srce i vaš život položiti pred maloga Isusa, jer samo tako, djeco moja, vaša će srca biti svjedocima svakodnevnog Božjeg rođenja u vama. Dopustite Bogu da obasja vaše

Statistika za prosinac 2014.

Broj podijeljenih sv. pričesti: 63 700
Broj svećenika koncelebriranih: 1 395
(45 dnevno)

Statistika za 2014. godinu

U 2014. godini podijeljeno je 1 802 800 sv. pričesti, a na sv. Misama koncelebriralo je 37 498 svećenika.

Biciklima iz Španjolske

Luis Garcia i Marina iz Španjolske došli su u Međugorje biciklima. Ovo im je prvi dolazak. Luis je kazao: „Na hodočašću smo od Španjolske do Jeruzalema, a Bog je želio da posjetimo i Međugorje. Stalno smo u Božjim rukama. Djevica nas Marija čuva cijelim putem. Za Gospu Međugorsku čuo sam od jedne hodočasnice. To je zapalilo žar u mom srcu. Ona je željela da posjetimo marijanska svetišta širom Europe. Ona je željela da budemo ovdje. Od svih svetišta koje sam posjetio, ovo je najljepše mjesto i na mene je ostavilo najjači dojam.“

Dojmila su me se međugorska brda

Međugorje je posjetio don Pietro Paterlini, talijanski svećenik iz biskupije Reggio Emilia Guastalla. Za Međugorje je prvi put čuo osamdesetih godina, a prvi put posjetio u prosincu 2009. s jednom malom skupinom župljana. „Imao sam želju doći u Međugorje jer sam prije toga posjetio Gospina svetišta u Italiji i Francuskoj. U Međugorju sam našao vrlo snažno ozračje molitve. Kad dođeš u Međugorje, jednostavnije moliš. Na poseban su me se način dojmila međugorska brda: Brdo ukazanja gdje se moli krunica i Križevac s pobožnošću križnoga puta. Nazvao bih Međugorje velikom školom molitve“, ističe don Pietro i dodaje da je vidio brojne plodove obraćenja u Međugorju.

Idem prekrasnim putem radosti

Carla Nicolini iz Italije, učiteljica i ravnateljica škole, u Međugorje je prvi put došla 1986. godine, ali je to prvo iskustvo palo u zaborav. Drugi je put došla 1999. i od tada Međugorje posjetila tridesetak puta. „To je puno, ali je to plod moje želje da što više i što bolje upoznam Gospu. To mi je pomoglo shvatiti tko sam ja. Gospa je ovdje jako prisutna. Godine 2010. posvetila sam joj svoj život i od tada, unatoč poteškoćama i križevima kojih ne nedostaje, idem prekrasnim, snažnim putem radosti.“

Prva nacionalna duhovna obnova Frame BiH

Od 5. do 7. prosinca 2014. godine u Međugorju je održana Prva nacionalna duhovna obnova Frame Bosne i Hercegovine na temu *Besplatno primiste i besplatno dajte* (Mt 10, 8). Temeljni cilj duhovne obnove bila je priprema za Božić, ali i rad na povezivanju područnih bratstava Hercegovine i Bosne Srebre.

U Međugorju se na duhovnoj obnovi okupilo stotinjak framaša iz cijele BiH. Program

je počeo okupljanjem i prijavama u dvorani sv. Ivana Pavla II., nakon čega su framaši išli na kronicu i sv. Misu u župnu crkvu. Tijekom duhovnoga trodnevlja mladi su sudjelovali u večernjem molitvenom programu u župnoj crkvi, a molili su i na Brdu ukazanja i na Križevcu. Prema riječima mnogih framaša, klanjanje Isusu u Presvetom Oltarskom Sakramentu bilo je najljepši dio ove duhovne obnove.

Raspored seminara posta, molitve i šutnje za 2015. za Hrvate:

- od 15. do 20. veljače 2015. (prijave od 1. siječnja)
- od 20. do 25. srpnja 2015. (prijave od 1. svibnja)
- od 29. studenoga do 4. prosinca 2015. (prijave od 1. listopada)

Seminari se održavaju u kući molitve Domus pacis. Molimo vas da svoje prijave pošaljete elektroničkom poštom na adresu: seminar.marija@medjugorje.hr (za Mariju Dugandžić).

Humanitarna akcija „Srcem za Posavinu“

Radiopostaja Mir Međugorje i Humanitarna udruga Međugorje Mir Majčino selo organizirale su u došašću humanitarnu akciju „Srcem za Posavinu“, koju su u svibnju ove godine pogodile velike poplave. Prema riječima fra Marijana Živkovića, župnika i gvardijana u Tolisi, mnoge su obitelji osiromašene i još se uvijek nadaju svakoj pomoći ljudi dobre volje i dobra srca. Organizatori akcije pozvali su sve ljude dobre volje da otvore svoja srca za potrebite i pomognu bližnjima novčanim priložima, hranom, higijenskim potrepštinama, kućanskim aparatima i rabljenim namještajem.

Važna napomena svima koji uplaćuju pretplatu na Glasnik mira bankovnom doznakom

Ljubazno vas molimo da prilikom uplate navedete ime, prezime i adresu osobe za koju se uplaćuje pretplata, a ne ime i prezime osobe koja uplaćuje ako ta osoba nije pretplatnik. Dogada se da na izvadcima iz banke imamo samo ime i prezime uplatitelja bez ikakve adrese (a ta osoba nije pretplatnik) pa ne znamo komu pripisati primljenu uplatu.

Petnaest godina molitvene zajednice Kraljice Mira u Puli

Zahvalni Bogu i Gospi, u 34. godini Gospinih ukazanja u Međugorju, hodočasnici iz Pule i cijele Istre prisjećaju se svojih odlazaka Gospi, Kraljici Mira, mnogi već od prvih godina ukazanja.

Pulski hodočasnici, pojedinci i obitelji koji su bili svjedoci mnogih milosti primljenih po Gospinu zagovoru, potaknuti molitvenim zajednicama iz Međugorja, Širokog Brijega i cijeloga svijeta, prije petnaest su godina osjetili potrebu za pokretanjem molitvene zajednice. Zahvaljujući organizatoru hodočašća g. Eliju Karloviću, nekim svećenicima i hodočasnici, počelo se s jednomjesečnim večernjim susretima svakoga zadnjega četvrtka u mjesecu. Nazočnima se podijeli tekst poruke tekućega i prethodnoga mjeseca s meditacijom. Slavi se sv. Misa i svećenik vodi klanjanje pred Presvetim, kao u Međugorju. To je počelo prije 15 godina i na duhovnu korist mnogih traje i danas.

Zajednica pri franjevačkoj župi sv. Ivana u Puli prepoznatljiva je ne samo po molitvi

nego i po angažmanu u liturgijskom i karitativnom životu župe, kao i po organiziranju hodočašća u Međugorje na kojima sudjeluju mnogi stari, ali i mnogi novi hodočasnici.

Zajednica Kraljice Mira obilježila je petnaestu obljetnicu aktivnoga djelovanja u studenome 2014. zajedno s hodočasnici iz župe Žminj. Njihov je župnik predvodio euharistijsko slavlje u konceleciji s ocima franjevcima iz mjesne župe, a klanjanje je predvodio mladi fratar iz domaće župe. Uz hodočasnike iz Žminja bilo je i hodočasnika iz drugih gradskih i prigradskih župa grada Pule, a nakon izlaska iz crkve program se nastavio druženjem u prostorijama franjevačkoga samostana uz radosno pjevanje crkvenih i drugih pjesama.

I u drugim mjestima Istre postoje molitvene zajednice hodočasnika koje se također angažiraju na organizaciji hodočašća Kraljici Mira u Međugorje.

Vladimir Pongrac

Predstavljen zbornik o fra Stanku Vasilju

Prošle se godine u Međugorju održao simpozij o fra Stanku Vasilju, a u petak, 12. prosinca 2014. predstavljena je *Zbornik radova* s toga simpozija koji sadrži i sva njegova pisana djela. Predstavljena je i fra Stankova glazbena

ostavština, njegove note sabrane u *Zbirci izabranih pjesama, himni i misa*. Fra Stanko je u drugoj polovici 20. stoljeća bio prepoznatljiva osoba, kako u Hercegovačkoj franjevačkoj provinciji tako i u hercegovačkoj Crkvi.

Riječ suradnika

Početak i kraj

Svatko ide svome kraju, ili paklu ili raj. Tu spoznaju imat mogu duše kada dođu Bogu.

A tamo su vrata troja, i kuda će duša koja to već bude Božja volja.

Za pravedne i poštene Bog otvara vrata raja s puno sjaja, da se ljubav i dobrota u tom raj u vječno spaja.

Druga vrata, ne baš čista, to su vrata čistilišta. Tamo idu grješne duše manjim grijehom uprljane da se čiste i pokaju pa da mogu doći raj, Božjem sjaju.

Treća, vrata crnog pakla, propuštaju crne duše smrtnim grijehom otežale. Bauljaju pa se ruše.

A u paklu dim i oganj, plač, jauci, muke razne. Eto, to su, dragi ljudi, Božje kazne.

Treba na to vijek mislit', štovat Boga i čovjeka. U tome je glavna mudrost ljudskog vijeka.

Da nam život radost bude i duša nam u raj ode, kroz životna iskušenja dobra djela nek' nas diče i u vječnost neka vode.

Otodije Šimić, Kupres

Rođen za nebo! – In memoriam Grga Blažević

Postoje ljudi koji nas svojim djelima oplemenjuju, bude u nama ono najbolje, koji nas svojim riječima ohrabruju, pogledima blagoslivljaju naše brige, svojom stabilnošću ravnaju naše zavoje, svojom tišinom dodiruju naše biće i čine da naše srce pjeva i kada mu do pjesme nije.

Margareta Peršić

Kažu stariji ljudi da dijete kada se rađa proživljava bol isto kao i njegova majka, a kada čovjek umire, odvajajući dušu od svojega tijela, također proživljava bol. A što je s onim koji umire da bi se rodio za nebo, da bi pružio ruku nebeskoj majci, Kraljici Mira, i predao se baš kao maleno dijete u njezin zagrljaj? Što ako njegova bol nije bol, nego radost i treptaj veselja zbog toliko dugo iščekivana susreta s onom koja je njegova sigurnost, do brota, snaga, utjeha, svjetlost?

Grga Blažević, „čovjek rođen za nebo“, hodeći ovom zemljom svjedočio je svoje određenje cijelim svojim bićem služeći bližnje u svakom vidu svojega postojanja. Kao vjeran suprug i otac othranio je i pomogao da petero djece postanu ljudi, a mnogoj je djeci koju je susretao ostavio osjećaj vrijednosti i važnosti te pokazao smjernice kojima trebaju krenuti u život.

Kao aktivan vjernik, trpio je brojne napade i šikaniranja tadašnjih vlasti, ali usprkos tomu njegova je vjera uvijek rasla i jačala. Djelujući u svojoj župi, pripomogao je njezinoj izgradnji kroz duhovni, intelektualni i fizički rad te pomoć svojim župljanima, budeći se nekad i u dubokoj noći, perući bolesnike, skupljajući hranu za potrebite... Jednoga prosinca dok je sniježilo, vraćajući se kući sa svojom suprugom Anom s molitve iz crkve sv. Marka u Zagrebu, ususret im je dolazio čovjek odjeven samo u košulju i prsluk. Grga je istoga trenutka skinuo svoju novu pernatu jaknu, njome ogrnuo tog čovjeka i nastavio hodati kao da se ništa nije dogodilo. Supruga ga je upitno pogledala, a on se samo nasmijehio svojim karakterističnim osmijehom i rekao: „Pa ja imam i auto, u njemu ću se ugrijati.“

Kao putnik i hodočasnik počeo je organizirati hodočašća Kraljici Mira te je više od

petsto puta autobusima doveo skupine hodočasnika u Međugorje. Kako je sam volio reći objašnjavajući djeci i unucima matematiku kilometraže, to je kao da je dvanaest puta okružio planet Zemlju. Sa sobom je u posljednjih 30 godina poveo tisuće hodočasnika u sjedište Kraljice Mira, u Međugorje. Tamo su počinjali i završavali svi njegovi putovi. Tamo je bilo njegovo srce, a dobro znamo da tamo gdje je srce, tamo je i dom, tamo pripadaš. On je pripadao svojoj Kraljici i kao njezin „poslanik dobre volje“ odašiljao nje-

zine poruke kopirajući ih, pakirajući i šaljući u sve dijelove drage nam domovine Lijepa Naše.

Slijedeći primjer sv. Franje, svoju je blagonaklonost i toplu narav dijelio i s pticama brinući u svojem dvorištu da uvijek imaju pokoje zrno pšenice i kap vode. Biljke je osjećao, a znakove vremena i prirode dobro tumačio. Silan je bio čovjek, taj Grga, otac moj. Toliko silan da mogu samo ponizno pasti na koljena i zahvaliti Svevišnjemu na milosti koju mi je podario da budem dijete čuvano u njegovu krilu, da budem svjedokom njegova plodnoga života ispunjena dobrotom, ljubavlju, istinom i praštanjem te nastavim živjeti gajeći u sebi baš te vrijednosti veseleći se našem ponovnom susretu! Hvala mu.

Grga Blažević rođen je 2. rujna 1935. od majke Mare i oca Ilije u selu Boće kraj Brčkoga gdje je završio osnovnu školu. Godine 1952. dolazi u Zagreb gdje završava zanat i srednju tehničku školu. Radio je u gospodarstvu, u proizvodnom i poslovnim menadžmentu. Bio je iznimno cijenjen stručnjak na području energetike, radio kao predavač i napisao udžbenik *Uređaji za hlađenje*, koji je još uvijek nastavna literatura. Jedan je od osnivača HDZ-a Novi Zagreb.

S Anom rođ. Miholić iz Mača sklopio je 1957. godine brak koji je do danas blagoslovljen s 23 potomka od petero djece. Sedamdesetih godina aktivno se uključuje u obiteljski pokret „Bračni susreti“ pod vodstvom isusovaca. U isto vrijeme obilazi velik dio Hrvatske i Bosne prikazujući po župama film *Pobačaj, žena odluka*. Vječne zavjete u FSR-u polaže 1985. godine i dobiva ime brat Ilija.

Od 1984. sa svojom suprugom organizira hodočašća u Međugorje, a poslije sudjeluju u osnivanju „Radio Marije“ u Zagrebu gdje često predvode molitvu krunice. Od samih početaka mjesečnika *Glasnik mira* aktivno po RH distribuira po 300 primjeraka mjesečno, a isto je godinama činio i s porukama Kraljice Mira.

Bogato obdarena

Prije godinu dana u meni se probudila čežnja poći u Međugorje. Budući da mi je iz zdravstvenih razloga bilo nemoguće poći bez muža, nadala sam se njegovoj pratnji. Njegov je odgovor bio: „Takva mi masovna okupljanja ne trebaju.“ Tužna, ali u nadi, ja sam čekala... i Gospa nas je pozvala.

Christe Tobler, Švicarska

U proljeće nas je posjetio jedan otac benediktinac koji je godinama odlazio u Međugorje na Festival mladih. O tome je pričao s toliko oduševljenja da je iskra morala skočiti. „Onda moram i ja poći. Idem s tobom“, rekao mi je muž.

Već godinama živim u nekakvu neobjašnjivu strahu. Nitko ne zna odakle i zašto. Posljednjih je godina taj strah bivao sve jači. Različitim terapijama i vlastitim naporom pokušavala sam ga pobijediti, ali je sve bilo uzalud. Strah me uvijek pratio. Zajedno s drugom dva problema, nesvjesticom i srčanim poteškoćama, strah je bivao sve veći. Medicinski je to bilo neobjašnjivo. Nije bilo organskog razloga. U mom religioznom i crkvenom okruženju uvijek su govorili da je to duhovna borba.

Moja svakodnevnica bivala je sve smušenija, opterećenija, puna prijetnje. Moji su me simptomi ograničavali, određivali moj životni raspored... Nisam više mogla dogovarati nikakve fiksne termine, otkazala sam pjevanje u zboru, imala povremena depresivna stanja, bilo me strah boraviti među ljudima, bilo me strah izići iz kuće bez pratnje... Sve sam više zdvajala, bojala se svo-

ga straha, bila sam rastrgana između straha i povjerenja u Boga i uvijek se iznova svadala s Bogom. Pitala sam se je li to posljedica moje molitve, trebam li prestati moliti...

Preopterećeni svojim brigama i mnogim drugima koje su nam bile povjerene, u srpnju 2014. krenuli smo zrakoplovom za Međugorje, zajedno s našim sinom benediktincem. Za nas, roditelje, to je bio poseban dar. Budući da je on već poznao Međugorje, bio nam je divan „duhovni vodič“.

Zajedno smo doživjeli čudesan tjedan pun blagoslova. Obavio nas je neki čudesan mir posvuda primjetan. Toliko molitve, toliko nacija zajedno i na istom putu prema Bogu! To je nešto što dira, pokreće milošću, obogaćuje... jedan drugi svijet. Doživljaj Tabora. U tom smo tjednu stvarno doživjeli dio neba na zemlji. Na odlasku nam je bilo jasno da ćemo doći i sljedeće godine.

A sada moje svjedočanstvo kao velika zahvala Gospi: Moj je muž prvi put od svoje mladosti pristupio sakramentu sv. ispovijedi i ponovo otkrio krunicu. Od tada svakodneвно zajednički molimo krunicu. Naš unuk L. do svoje treće godine nije htio govoriti. Njegovo sredstvo izražavanja bilo je udaranje i ujedanje. Htio se izraziti, ali nije mogao. Nakon što smo sve svoje molbe na Brdu ukazanja povjerali Gospi i jedne večeri na poseban način molili za to dijete, nestalo

je govorne blokade i nakon našeg povratka L. je počeo ponavljati svoje prve riječi. Sada već govori, brblja...

Posebno velik dar primila sam ja osobno: tijekom cijelog boravka u Međugorju nisam imala nikakvih poteškoća, nikakvu nesvjesticu, nikakve poteškoće sa srcem, nikakav strah, sama sam se kretala i bez problema bila među ljudima... Bilo je jednostavno čudesno. Tek kad sam se vratila u svakodnevnicu, shvatila sam da sam potpuno oslobođena i izliječena od svoga straha. Darovan mi je nov, oslobođen život. Tako sam sretna, tako beskonačno zahvalna! Oprezno sam u različitim situacijama ispitivala je li to stvarno tako... Da, čudo se dogodilo! Uslijedilo je i drugo i treće. Moje su poteškoće sa srcem izliječene i sada svoje napade nesvjestice razumijem i mogu ih iz ljubavi prema Bogu podnositi, njemu darovati, njemu žrtvovati. Ova je patnja (duhovna borba) postala laka jer je Bog nosi sa mnom.

Zajedno smo molili, zajedno zahvaljujemo za milosti koje su darovane nama i ljudima koje smo nosili u srcu. Nadam se da će ovo moje svjedočanstvo ohrabriti mnoge ljude, pa će i oni svoje molbe i potrebe donijeti na ovo mjesto puno milosti i sve povjeriti Gospi.

Iz Međugorja se nitko ne vraća, a da nije bio obdaren!

Zabilježio fra Karlo Lovrić

Viktor Frankl i traganje za smislom

Frankl je bio liječnik, psihijatar, a glavna područja njegova interesa bili su depresija i suicid. Cijela je Franklova obitelj 1942. dospjela u logor: njegov otac, majka i žena bili su ubijeni u različitim logorima, samo je on preživio. Kako je preživio i kako je u tom paklu sačuvao svoje ljudsko dostojanstvo? Kod nas si je 3 000 branitelja veterana poslije Domovinskoga rata oduzelo život. Što možemo učiniti?

Lidija Paris

Viktor Emil Frankl (1905. – 1997.) bio je austrijski neurolog i psihijatar, utemeljitelj logoterapije. Rodio se u Beču, na početku jednoga kobnog stoljeća koje je Europu strovalilo u ponor krvi, mržnje i koncentracijskih logora. Otac mu je bio državni službenik, a majka potomak jedne stare i cijenjene rabinske obitelji iz Praga. Studirao je medicinu, a glavna područja njegova interesa bili su depresija i suicid. Osim medicine studirao je i filozofiju, koju je završio radnjom na temu *Nesvjesni Bog*. Od 1933. do 1937. bio je ravnatelj ženskoga odjela u bečkoj psihijatrijskoj bolnici na kome je godišnje liječio do 3 000 žena sklonih suicidu. U središte svojega rada na prevenciji suicida stavio je pitanje smisla.

Nakon što je 1938. Hitler anektirao Austriju, njemu je kao Židovu bilo zabranjeno raditi s „arijskim“ pacijentima pa je 1940. preuzeo vođenje neurološkog odjela bolnice Rothschild, jedine na kojoj se u Beču još smjelo liječiti Židove. U prosincu 1941. stupio je u brak s Tilly Grosser. U rujnu 1942. on, njegova supruga i roditelji bili su deportirani u geto Theresienstadt, gdje mu je otac preminuo dok su mu majka i brat bili ubijeni u plinskoj komori u Auschwitzu. Žena mu je preminula u logoru Bergen-Belsen, a on je dospio najprije u Auschwitz, zatim u dva druga logora i konačno u Türkheim, gdje je s drugim zatočenicima na rubu smrti dočekao oslobođenje.

Poslije rata susreo je novu ljubav s kojom se vjenčao 1947. Više od 50 godina bio je u braku s Eleonorom Katharinom Schwindt. Od 1946. do 1971. bio je ravnatelj bečke neurološke poliklinike. Bio je profesor na bečkom sveučilištu, a predavao je i na sveučilištima u SAD-u. Preminuo je 1971. i pokopan je na glavnom bečkom groblju, u dijelu priđranu za Židove.

DA životu

U logorima su se mnogi slomili, no Frankl je čak i u najtežim okolnostima tražio smisao i to ga je sačuvalo. O tome je poslije pisao u knjizi *Usprkos svega reći DA životu* koja je prevedena na 24 jezika, prodana u milijunima primjeraka i smatra se jednom od najutjecajnijih knjiga svoga vremena. Jedna od najpoznatijih rečenica glasi: „U koncentracijskim logorima čovjeku se može oduzeti sve, osim one posljednje ljudske slobode odlučivanja kako će se postaviti prema događajima.“

Licem u lice s tuđom patnjom u poniznosti

U bečkim liječničkim krugovima u Franklovo vrijeme harala prava pomama za psihoanalizom koju je Sigmund Freud „otkrio“ krajem 19. stoljeća i u čijem je središtu bila teorija da svaka neuroza proizlazi iz potisnute **spolnosti**. Desetak godina poslije Freuda, Alfred Adler je razvio svoju metodu, u čijem je središtu bila ideja da je temelj neuroze težnja za **moći**. Dok je većina liječnika poput nezrelih đaka nekritično preuzimala i primjenjivala njihov nauku i metode, Frankl (koji ih je kao mlad liječnik i osobno poznao) odrješito ih je kritizirao i razvijao drukčije koncepte, što je platio isključenjem iz njihovih udruženja. Spoznao je, naime, da njihova „pomama za analiziranjem“ zapravo ponižava čovjeka, njegov osobni doživljaj i njegove unutarnje borbe. Shvatio je da je njihov psihologizam stalno u opsesivnoj potrazi za problemima i za maskama iza kojih vidi samo neurotske motive. Tvrdio je da tu vlada golem nedostatak poniznosti: „Čini se da se zaboravilo na poniznost, onu poniznost pred duhovnom stvarateljskom snagom, pred duhovnošću koja je svijet za sebe, čije se biće i vrijednosti ne mogu svesti samo na psihološku razinu. Ako je poniznost prava, ona je znak unutarnje snage jednako kao i hrabrost.“ Frojdovska i adlerovska psihoanaliza u tom je smislu „umanjivanje“

čovjeka zato što ne uzima u obzir duboke unutarnje izvore njegove snage. Pritom se posve gubi **pitanje smisla, slobode i osobne odgovornosti**. Pojam **osobe** Franklu je uvijek bio u središtu pozornosti.

Savjest i ljubav kao bitna ljudska svojstva u psihoanalitičkoj doktrini bivaju posve zapostavljeni. Za psihoanalizu duh je tek vrhunski oblik živčane djelatnosti. To je nihilizam s kojim se Frankl nije mogao složiti zato što vodi u egzistencijalni vakuum. Psihoanaliza njegova vremena bila je u opasnosti čovjeka svesti na razinu stvari i oduzeti mu njegovu osobnost. Još i gore, kaže Frankl, pacijenta se kao čovjeka više ne shvaća ozbiljno. Ne vjeruje se njegovoj vjeri. Pod takvim se uvjetima ne može uspostaviti nikakav odnos povjerenja. Freud je prepoznao težnju za užitkom, Adler težnju za moći, a Frankl je naglašavao da su zaboravili nešto bitno, naime, težnju za smislom. Frankl nije opsesivno analizirao, nego je išao ususret duhovnoj patnji čovjeka koji trpi u duši.

Može li logoraš broj 119 104 živjeti ono što je naučavao?

Ove hrabre teze iznio je već kao mladi psihijatar i neurolog. Brzo je postao poznat izvan Beča i preko granica Austrije. U međuvremenu se oženio, no na snazi je bila nacistička zapovijed da se kod svih Židovki koje zatrudne hitno treba obaviti pobačaj. Tako je mladi par izgubio svoje prvo dijete.

U to su vrijeme nacisti već deportirali i uništavali Židove. Njemu je američko veleposlanstvo ponudilo vizu i mjesto docenta u SAD-u, što bi ga sigurno bilo spasilo od koncentracijskog logora, no u njemu je progovorila savjest. Ostaviti svoje roditelje na milost i nemilost nacistima? Posjetio je svoje roditelje. Otac mu je pokazao komad ploče iz spaljene sinagoge na kojoj su bile upisane Božje zapovijedi, komad na kome je pisalo samo jedno slovo, početak jedne zapovijedi. Koje? „Poštu

oca svoga i majku svoju, da imadneš dug život na zemlji koju ti dá Jahve, Bog tvoj.“ Za Frankla je to bio znak Božji. O tome je poslije napisao: „Savjest je jedan od specifično ljudskih fenomena. Moglo bi ju se definirati kao intuitivnu sposobnost prepoznavanja jedinstvena i odjelita smisla koji se skriva u svakoj situaciji. Jednom riječju – savjest je organ smisla.“

Frankl nije otišao iz Beča. I bio je deportiran, zajedno s cijelom obitelji. Postao je logoraš broj 119 104. Sada je trebalo primijeniti ono što je pisao: preuzeti odgovornost i dati životu smisao, čak i u najtežim i najneljudskim okolnostima. Proveo je tri godine u paklu konclogora i preživio. Jedini od cijele obitelji.

Duboke, složene istine

Nakon povratka bio je odlučan dati novi smisao svojoj prividno besmislenoj egzistenciji. Od tuge mu je pucalo srce, ali je skupio sve svoje snage i postao ravnateljem neurološke poliklinike u Beču i vratio se predavanjima. U najkraćem su mu roku izašle dvije knjige po kojima je postao poznat širom svijeta: *Liječnik i duša (Ärztliche Seelsorge)* i *Čovjekovo traganje za smislom (Ein Psycholog erlebt das Konzentrationslager)*. Tijekom života objavio je 32 knjige koje govore o ljudskom dostojanstvu, čovjekovoj jedinstvenosti, osobnom ljudskom životu... To su temelji njegova svjetonazora. U njegovim se djelima spominju i Bog i duša i savjest, a često koristi i biblijske primjere. U knjizi *Bog kojega nismo svjesni*

(*Der unbewusste Gott*) izričito govori o svom odnosu prema vjeri. Upravo je to snaga koja čovjeku omogućuje naći smisao u najtežim situacijama: „Život ima svoj duboki smisao čak i onda kada nije kreativno plodan niti bogat doživljajima.“ Sve ovisi o tome „kako će se čovjek postaviti prema onome što ga ograničava“. Ovdje je riječ o vrijednostima kao što su „hrabrost u patnji i dostojanstvo čak i u neuspjehu i propasti“.

Logoterapija – usmjeravanje osobe prema smislu i vrijednostima

„Isti instinkt koji čovjeka vodi prema njegovim životnim zadaćama, vodi ga i pri davanju odgovora na životna pitanja, u odgovornosti za vlastiti život. Taj instinkt je savjest. Savjest ima svoj glas i ona nam govori. Govor savjesti je zapravo odgovor. Ovdje se religiozan čovjek u psihološkom smislu pokazuje kao čovjek koji uz ono što je izgovoreno prepoznaje i onoga koji govori, tako da je otvoreniji od nereligioznog čovjeka. U razgovoru sa savješću, u tom najintimnijem razgovoru sa samim sobom, čovjekov sugovornik je Bog.“

U razgovorima sa svojim pacijentima Frankl je težio za jednim velikim ciljem, a to je usmjeravanje osobe prema smislu i vrijednostima. Nije psihologizirao, nego je s poštovanjem gledao na život svakog pojedinca i u razgovoru pokušavao iznaći kako živjeti sa svim egzistencijalnim ograničenjima, gubitcima i izazovima od kojih bi čovjek najradije

Freud je prepoznao težnju za užitkom, Adler težnju za moći, a Frankl je naglašavao da su zaboravili nešto bitno, naime, težnju za smislom.

pobjegao, katkada čak i u suicid. Frankl u terapeutskoj praksi sučeljava egzistenciju s Logosom, sa smislom, zato svoju metodu naziva logoterapijom ili egzistencijalnom analizom. Svojim pacijentima ne nameće svoje stajalište, što je bitno kako u terapiji tako i u dušobrižništvu. „Traženje smisla nije pitanje volje. Vjera, ufanje i ljubav ne mogu se ni manipulirati ni fabricirati. Nitko to ne može zapovjediti. Oni su izvan dohvata čovjekove volje. Tražiti smisao znači preпустiti volji da ga traži i dopustiti smislu da se pokaže.“

Evo još nekoliko poznatih Franklovihih rečenica: „Patnja i trpljenje dio su života, baš kao i smrt. Oni su neodvojivi od života. Od života odstraniti patnju, trpljenje i smrt značilo bi životu oduzeti njegov lik i oblik. Pod udarcima sudbine i u ognju patnje život dobiva i lik i oblik.“ „Odgovor koji svojim načinom trpljenja patnik daje na pitanje smisla patnje nije izražen riječima, no to je jedini smisleni odgovor.“

Ne ću izdat ja

Kao stijena što se ne da žegama, divljim olujama i ja nikad ne dam se kroz stvarnost lutam.

Život moj je poput hladne rijeke beskrajn i vijuga se iz nekog razloga neznana negdje ipak prestaje.

Nisam sudac, a ni mudrac. Teško nosim to kamenje, to breme sjećanja na svojim leđima.

Gdje god dodem, kud god prođem, već je netko odlučio u ime Onoga što nas je stvorio, a nije se borio.

Ne ću izdat ja Boga nikada, ne ću gasit sunce koje s neba sja. Ne ću zbog tebe rukom na sebe jer ti me voliš i ti se moliš za mene.

Sv. Serafim Sarovski i iskustvo Duha Svetoga

Jednoga zimskoga dana, dok je na zemlji ležao debeo snježni pokrivač, a s neba padale krupne suhe pahulje, starac Serafim i mladi Nikolaj Motovilov nalazili su se usred šume u blizini starčeve pustinjačke kućice. Motovilov prepričava riječi svetoga starca i iskustvo nadnaravne svjetlosti koju je uz njega doživio.

Odabrani ulomci iz Razgovora s Motovilovim

Milost Presvetoga Duha Božjega pokazuje se u neizrecivoj svjetlosti svima kojima Bog objavljuje svoje djelovanje, kazao je Serafim, no Nikolaju Motovilovu nije bilo jasno kako može biti siguran da je u Duhu Božjem, da se nalazi u milosti Duha Svetoga.

Motovilov svjedoči o iskustvu Duha Svetoga

Otac Serafim zgrabi me za ramena i reče: „Mi smo sada obojica u Duhu Božjem, sinko. Pogledaj me!“ Ja odgovorih: „Ne mogu, oče, jer Vam oči sjaje kao munje, a lice Vam je sjajnije od sunca tako da me oči bole!“ Otac Serafim reče: „Ne boj se, sinko, jer sada i ti sjajiš poput mene. Sada si i ti u punini Duha Božjega, inače me ne bi mogao vidjeti takvoga kakav jesam.“ Onda mi blago prišapće na uho: „Zahvaljuj Gospodinu Bogu na ovoj neizrecivoj milosti koju nam je iskazao! Vidio si da se nisam ni pre-križio, samo sam u srcu molio Gospodina Boga i rekao: Gospodine, daj mu da svojim tjelesnim očima jasno vidi silazak Duha Svetoga što ga daješ svojim slugama kada se poželiš ukazati u svjetlu svoje velike slave. I vidiš, sinko, Gospodin je uslišio poniznu

molbu jasnoga Serafima! Kako mu ne zahvaljivati na ovom neizrecivom daru? Božja milost, koja je poput majke pune ljubavi, na zagovor Bogorodice htjela je utješiti tvoje raskajano srce. Sinko, pogledaj me u oči! Samo pogledaj, ne boj se! Gospodin je s nama!“

Na te sam ga riječi pogledao u oči i osjetio još veće strahopoštovanje. Zamislite u središtu sunca, u sjajnu svjetlu njegovih podnevnih zraka, lice čovjeka koji vam govori. Vidite kako mu se pomiču usnice, vidite izraz njegovih očiju, čujete njegov glas, osjećate da vas netko drži za ramena, ali ne vidite ni njegove ruke, ni svoje ni njegovo tijelo, nego samo zasljepljujuće svjetlo koje se širi metrima uokolo i svojim sjajem osvjetljuje snježni pokrivač i snježne pahulje koje padaju na mene i na velikoga starca. Zamislite u kakvu sam bio stanju!

Smirenost i mir u duši

„Kako se osjećaš?“ upita me starac. „Izvanredno dobro!“ odgovorih ja. „Kako se točno osjećaš?“ nastavi on. „Osjećam neopisivu smirenost i mir u duši“, odvratih. „Sinko, to je mir za koji je Gospodin rekao svojim učenicima: *Mir vam ostavljam, mir vam svoj dajem. Dajem vam ga, ali ne kao*

što svijet daje. (Iv 14, 27) *Kada biste bili od svijeta, svijet bi svoje ljubio; no budući da niste od svijeta, nego sam vas ja izabrao iz svijeta, zbog toga vas svijet mrzi.* (Iv 15, 19) *Hrabri budite - ja sam pobijedio svijet!* (Iv 16, 33) Ljudima koje svijet mrzi, ali su izabrani od Boga, Bog daje taj mir koji sada u sebi osjećaš, mir koji je, po riječima svetoga Pavla, *iznad svakoga razuma.* (Fil 4, 7) Apostol ga opisuje tim riječima jer je nemoguće izraziti duhovno blaženstvo koje on donosi srcima. Krist Spasitelj kaže da je to mir koji dolazi od njegove velikodušnosti, a ne od svijeta, jer ga ništa vremenito ni svjetovno ne može dati. Daje ga sam Bog i zato se zove mir Božji.“

Milina i radost

„Što još osjećaš?“ upita me otac Serafim. „Neizrecivu milinu“, odgovorih ja, a on nastavi: „To je milina o kojoj Sveto pismo kaže: *Kako li je dragocjena, Bože, dobrotva tvoja, pod sjenu krila tvojih ljudi se sklanja.* (Ps 36/35, 8) Ta milina sada natapa naša srca i teče kroz naše vene. Naša se srca tope i puni smo neizrecive sreće.“

„Što još osjećaš?“ upita me. „Izvanrednu radost u srcu“, odgovorih. Starac Serafim nastavi: „Kada Božji Duh siđe na čovjeka i pre-

krije ga svojom puninom, ljudska se duša prelijeva neizrecivom radošću jer Božji Duh ispunja radošću sve što dotakne. To je radost o kojoj Gospodin govori u Evanđelju: *Žena kad rađa žalosna je jer je došao njezin čas; ali kada rodi djetesce, ne spominje se više muke od radosti što se čovjek rodio na svijet. Tako dakle i vi: sada ste u žalosti, no ja ću vas opet vidjeti i srce će vam se radovati i radosti vaše nitko vam oteti ne će.* (Iv 16, 21-22) Radost koju sada osjećamo u srcima još se uvijek ne može usporediti s onim, o čemu Gospodin govori: *Što oko ne vidje i uho ne ču i u srce čovječje ne uđe, to pripravi Bog onima koji ga ljube.* (1 Kor 2, 9) Predokus te radosti darovan nam je sada, pa ako nas on ispunja takvom milinom, zadovoljstvom i srećom, što reći o radosti koja u nebu čeka one koji ovdje na zemlji plaču? Ti si, sinko, dovoljno plakao za života ovdje na zemlji. Vidi kakvom te radošću Gospodin tješi već u ovom životu!“

Toplina i miomiris

„Što još osjećaš, sinko?“ upita me. „Izvanrednu toplinu“, odgovorih. „Kako možeš osjećati toplinu, sinko? Sjedimo u šumi, zima je, pod nogama nam je snijeg koji i dalje pada. Kakva to može biti toplina?“ Ja odgovaram: „Kao da sam u kupelji kada se voda izljuje na vruće kamenje i dižu se oblaci pare.“

„A miris?“ upita me on. „Je li kao u kupelji?“ „Ne“, odgovaram ja. „Na svijetu nema takva mirisa. Dok mi je majka bila još živa, kada sam odlazio na plesove i zabave prskala me mirisima koje je kupovala u najboljim parfumerijama, ali se ti mirisi ne mogu usporediti s ovime.“ Otac Serafim odgovori uz smijeh: „To je apsolutno točno, sinko! Najfiniji zemaljski miris ne može se usporediti s onim što mi sada osjećamo jer smo obavijeni miomirisom Svetoga Duha Božjega. Sinko, rekao si da je oko nas toplo kao u kupelji, ali pogledaj: snijeg se ne topi ni oko nas ni pod našim nogama, znači da toplina nije oko nas, nego u nama. To je toplina Duha Svetoga. Božja milost je u nama, u našim srcima, jer je Gospodin rekao: *Kraljevstvo Božje je u vama.* (Lk 17, 21) Kraljevstvo Božje je milost Duha Svetoga. Ono je sada u nama, obasjava nas milost Duha Svetoga i grije nas iznutra i izvana. Zrak oko nas ispunja miomirisima, čula nam ispunja nebeskom milinom, a srca neizrecivom radošću. O tome Pavao govori kada kaže: *Ta kraljevstvo Božje nije jelo ili piće, nego pravednost, mir i radost u Duhu Svetome.* (Rim 14, 17) Naša vjera nije u *uvjerljivim riječima mudrosti, nego u pokazivanju Duha i snage* (1 Kor 2, 4).“

Monah i laik u istom iskustvu

„Mislim da će ti Gospodin pomoći da ovo zauvijek sačuvaš u sjećanju jer ovo nije dano samo tebi, nego preko tebe cijelomu svijetu da shvati, i da ti budeš osnažen i koristan drugima, inače Gospodin ne bi tako uslišao moje ponizne molitve. Činjenica da sam ja monah, a ti laik, nema nikakvoga značenja. Ono što Gospodin traži je istinska vjera u njega i njegova jedinorođenoga Sina. Za uzvrat nam se odozgor obilato daruje milost Duha Svetoga. Gospodin vidi srce ispunjeno ljubavlju prema Bogu i bližnjemu. *Daj mi, sine moj, srce svoje, i sve će vam se ostalo dodati.* (Izr 23,26; Mt 6,33) Ljudsko srce može sadržati kraljevstvo Božje. Gospodin je zapovjedio svojim učenicima: *Zna Otac vaš nebeski da vam je sve to potrebno. Tražite stoga najprije kraljevstvo i pravednost njegovu, a sve će vam se ostalo dodati.* (Mt 6, 32-33) Gospodin nam ne predbacuje što koristimo zemaljska dobra jer sam kaže da zbog našega ljudskoga stanja trebamo sve one stvari koje naš ljudski život čine smirenijim, a put prema nebeskoj domovini lakšim. Zato sveti apostol Pavao kaže da, prema njegovu mišljenju, na svijetu nema ničega boljšega od *pobožnosti koja je zadovoljna onim što ima* (2 Kor 9, 8; 1 Tim 6, 6)

Gospodin Bog nikada nije želio niti želi da imamo samo poteškoće i protivštine. Zato nam preko apostola Pavla zapovijeda: *Nosite jedni bremena drugih i tako ćete ispuniti zakon Kristov.* (Ga 6, 2) Gospodin Isus osobno nam daje zapovijed da ljubimo jedni druge, da si međusobnom utjehom olakšamo težak i uzak put prema nebeskoj domovini. Nije li sišao s neba da na sebe uzme našu bijedu i da nas obogati bogatstvom svoje dobrote i neizrecive velikodušnosti? Nije došao da ljudi njega služe, nego da on služi ljude i dadne svoj život za spas mnogih. Čini i ti tako, sinko, i nakon što si vidio kako nam se iskazalo Božje milosrđe, reci to onima koji žele spasenje. *Žetva je velika, ali radnika malo* (Lk 10, 2), govori Gospodin. Gospodin nas je poveo u žetvu i dao nam darove svoje milosti da beremo klasje spasenja, da mnoštvo dovedemo u kraljevstvo Božje i tako donesemo roda – neki tridesetostruko, neki šezdesetostruko, neki stotostruko.“

„Ne sumnjajmo ni na trenutak u milosrđe Božje. Vidio si i sam, sinko, da se na nama ispunjavaju riječi proroka: *Zar sam ja Bog samo iz blizine, zar iz daljine nisam više Bog?* (Jer 23, 23) Nisam se stigao ni prekriti, samo sam u srcu poželio da ti Gospodin dopusti vidjeti svoju dobrotu u punini, i on se požurio ispuniti mi tu želju. Ne hvallim se time niti se želim praviti važan, a još

manje učiniti tebe ljubomornim ili te navesiti na pomisao da je to zato što sam ja monah a ti laik. Ne, sinko! *Blizu je Jahve svima koji ga prizivlju, svima koji ga zazivaju iskreno.* (Ps 145/144, 18) i *u njega nema pristranosti.* (Ef 6, 9) O, kada bismo samo svoga nebeskoga Oca doista ljubili pravom sinovskom ljubavlju! Gospodin jednako sluša monaha i običnoga laika pod uvjetom da su pravi vjernici, da ljube Boga iz dubine duše, da vjeruju u njega – pa bila im vjera mala kao gorušičino zrno – i pomicat će planine! *Sve je moguće onomu koji vjeruje* (Mk 9, 23), kaže sâm Gospodin, a sveti apostol Pavao glasno kliče: *Sve mogu u onome koji me jača!* (Fil 4, 13) Gospodin još ljepše kaže o onima koji vjeruju u njega: *Zaista, zaista, kažem vam: Tko vjeruje u mene, činit će djela koja ja činim; da, veća će od njih činiti jer ja odlazim Ocu. Ja ću moliti da radost vaša bude potpuna. Dosad niste iskali ništa u moje ime. Ištite i primit ćete...* (Iv 14, 12.16; 16, 24)“

Gospodin uslišava ono što je na dobro bližnjega i na slavu Božju

„I tako, sinko, što god tražiš od Gospodina Boga primit ćeš, samo ako je to na slavu Božju ili na dobro bližnjega, jer je na njegovu slavu ono što činimo za dobro bližnjega. Zato Gospodin kaže: *Što god učiniste jednomu od ove moje najmanje braće, meni učiniste!* (Mt 25, 40) Zato ne sumnjaj da će Gospodin Bog uslišati tvoje molbe, ako su na slavu Božju ili na dobro bližnjega. Gospodin je dobar prema svima. Obilno daje onima koji zazivaju njegovo ime i njegova je dobrotva u svim njegovim djelima. *On ispunja želje štovatelja svojih, sluša njihove vapaje i spašava ih. Daje ti što ti srce želi, ispunja sve namisli tvoje!* (Ps 145/144, 19; Ps 20/19, 4-5) Pazi samo na jedno, sinko: ne traži od Gospodina nešto što ti nije nužno potrebno – iako će ti i to dati zbog tvoje vjere – jer će te držati odgovornim što si ga tražio nešto, bez čega si lako mogao.“

„Eto, sinko, sada sam ti rekao i pokazao sve što su ti Gospodin i Majka Božja htjeli reći i pokazati preko mene, jasnoga Serafima. Idi sada u miru. Neka Gospodin i Majka Božja uvijek budu s tobom, sada i uvijek i u vijeku vjekova. Amen. Pođi u miru.“

Motovilov zaključuje: Cijelo vrijeme – od trenutka kada je lice oca Serafima počelo sjajiti pa do kraja razgovora – lice mu je blistalo. Sve što mi je govorio, izrekao je sjedeći u istom položaju. Neizrecivu svjetlost koja je iz njega zračila vidio sam vlastitim očima. To mogu potvrditi i zakletvom.

Obradila i prevela Lidija Paris

Čovjek i vrijeme

Jedan je filozof zapisao kako se čovjek od drugih bića razlikuje po tome što može izroniti iz rijeke vremena koja teče. Sve drugo voda odnese, jedino je čovjek sposoban ispuniti vrijeme i dati mu smisao po Božjoj namisli. Imajući pred očima ovu mogućnost izranjanja iz vremena, moramo se upitati izranjamo li iz bujice vremena ili nas ta bujica nosi, a da ne znamo odakle potječemo i kamo idemo.

fra Mario Knezović

Čovjek se uistinu može lako izgubiti u svakodnevnim poslovima, brojnim obvezama, potrebama, nevoljama pa žureći s dužnosti na dužnost može lako izgubiti orijentaciju u vremenu i prostoru i, što je najgore, udaljiti se od Boga i izgubiti Božju blizinu.

Zakoračili smo u još jednu godinu života. No, čini nam se kako smo još uvijek u vremenu staroga i prošlosti. Mnoge od nas muči osobna prošlost, nezavršeni poslovi, neispunjena osobna obećanja i planovi, neizmireni računi, neuspjeli pokušaji. Svijet i potrošačko društvo pritišću nas i nameću nam logiku svoga postupanja i života. U takvu se ambijentu teško snalazimo i kao kršćani gubimo svoj identitet i duhovnu orijentaciju. Bog kao da polako iščezava iz naših srdaca i gubi na vrijednosti u svijetu i u svijesti „moderna“ čovjeka.

Duhovni pisac zapisa: „Kad u srcima vlada pustinja, u svijetu je kaos.“ Kad imamo na pameti tu činjenicu, ne trebamo se čuditi odakle ratovi i zlo. Zašto rastave braka, nemoral, zlostavljanja u obiteljima, droga, kriminal...? Živeći u ovom vremenu, sve to često osjećamo i tražimo odgovore na ta pitanja, ali istodobno kao da ne želimo dobiti odgovor od Isusa. Znamo kako je Isus odmjeren i konkretan, on traži maksimum ljubavi, praštanja i žrtve, kod Isusa nema kompromisa. On je zahtjevan.

U takvu svijetu i pogledima na život Međugorje je svjetiljka u noći i mjesto otvorenosti za Boga. Tu hodočasnik u Gospinu okrilju spoznaje da je bez Boga siromah i lualica na zemlji. Gospa to najbolje osjeća i zato je tu i ne napušta svoju djecu. Stoga smo kao kršćani i Gospini sinovi pozvani podmetnuti svoja leđa za bolji i pravedniji svijet. Pozvani smo drugima biti Krist i glas nade. Pozvani smo svjedočiti i vikati on-

Snimila Lidija Paris

dje gdje se nastanila šutnja o Bogu. Zadatak nam je Božjim vrjednotama ispuniti vrijeme u kojem živimo. Naravno, to ne ćemo uspjeti bez obnove svoga sakramentalnoga života

jer nam tu Bog daje sredstva spasenja i snagu na životnome putu. Kao Gospini štovatelji odlučimo se na taj korak i ispunimo Božji zadatak u svijetu!

Božić pred vratima

Božić... Što je vaša prva asocijacija na tu riječ? Darovi, bogat stol, ukrašen bor? Ta je riječ, na žalost, s vremenom izgubila svoje pravo značenje. Božić je vrijeme darivanja i to je zaista prigodno vrijeme da darujemo svoje najmilije i time im pokažemo da mislimo na njih i da smo spremni uložiti vrijeme i trud kako bismo ih iznenadili nečim posebnim. Ali bit Božića nije u darovima, nego u onome što oni znače, a ima li ljepšeg dara od zajedništva?

Ivana Bradvica

Dragi roditelji, zar uistinu mislite da autić, lutka ili bilo koja druga igračka vašem djetetu može nadomjestiti vaše dragocjeno vrijeme koje provedete s njime? Učinimo da ovaj Božić bude drukčiji, nemojmo previše gledati u materijalno, nego u ono što je nezamjenjivo.

Svi mi težimo da budemo voljeni, stoga poduzmimo nešto da bi se naši voljeni osje-

ćali voljenima i posebnima. Svaki dan je dobar dan za iskazivanje ljubavi, ali za vrijeme Božića nešto je u zraku, neka posebnost koja nas još više približava jedne drugima. Iskristimo ju! Okupimo svoje najdraže i uživajmo u zajedničkim trenutcima s njima, u molitvi, pjesmi, smijehu.

Božić je dan na koji slavimo rođenje našega Isusa Krista. Kao što mi imamo svoje rođendane i na taj se dan osjećamo posebno jer je to naš dan, Božić je njegov dan i učinimo da taj dan bude u potpunosti posvećen njemu. Učinimo da se i on na svoj rođendan

osjeća posebno jer smo spoznali pravu bit Božića. Učinimo i mi njega sretnim kao što i on nas čini sretnima iz dana u dan. Zastanimo na trenutak i otvorimo mu svoje srce i poslušajmo što nam On govori. Pustimo da sve materijalno prođe pored nas i dopustimo da se duhovno uvuče u naše srce i ispuni ga toplinom i radošću.

Božić je najljepše vrijeme u godini, mislim da se svi u tome slažemo, provedimo ga onako kako i treba. U molitvi i pjesmi proslavimo dan kada je naš Krist postao čovjekom!

Snimila Vida Vasilij

Blažena Anna Katarina Emmerich – Dülmen (Njemačka)

Anna Katarina Emmerich rodila se 8. rujna 1774. u veoma siromašnoj, ali pobožnoj seljačkoj obitelji u Flamschenu, u blizini Dülmena (Westfalen) u Njemačkoj. Bila je peto od devetero djece. O njoj se kaže da je znala razlikovati svete predmete od profanih, da je mogla čitati misli drugih osoba i da je imala viđenja onoga što se u svijetu događalo: vidjela je, primjerice, detalje Francuske revolucije. Predvidjela je dvanaest godina prije pad francuskog cara Napoleona. Njezina mistična iskustva često su bila praćena levitacijom.

fra Karlo Lovrić

V eć joj se u djetinjstvu ukazao anđeo čuvar i drugi sveti. Mislila je da to doživljavaju i druga djeca, ali o tome ne govore zbog svoje skromnosti pa je i ona odlučila šutjeti. Od kolijevke je posjedovala dar razlikovanja onoga što je dobro ili zlo, sveto ili profano, blagoslovljeno ili prokletu, kako u materijalnim tako i u duhovnim stvarima. Odmale na je radila na farmi, a u 12. je godini postala švelja pa je radeći i štedeći nekoliko godina nešto skromno i uštedjela. U mladosti je nastojala ući u samostan, ali je zbog njezina iznimna siromaštava nitko nije htio primiti. Morala je naučiti svirati jer je to bila jedina mogućnost da je prime u samostan. Kad je vidjela da je orguljaševa obitelj vrlo siromašna, dala im je svu svoju uštedevinu. Posjedovala je izvanredne darove spoznaje: kad su joj dolazili bolesnici da im pomogne, bila je u stanju spoznati o kakvoj je bolesti riječ i propisivala im je lijekove koji su se pokazali dobrima.

Religiozan život

Godine 1789. ukazao joj se Isus koji joj je ponudio trnovu krunu. Ona je prihvatila i tako je imala na čelu prve rane. Zatim su se otvorile rane na rukama, nogama i boku. U 28. godini, 1802., konačno je, nakon više pokušaja i uz preporuku orguljaševe kćeri, primljena u samostan sestara sv. Augustina u Dülmenu. Njezina je majka bila protiv toga da joj kći ode u samostan. U samostanu su se prema njoj ponašali kao prema posljednjoj od svih sestara. Ona ne samo da se zbog toga nije žalila nego je time bila čak i zado-

voljna jer joj je to pomagalo da s više koristi vrši krjepost poniznosti.

Na njezinu revnost nerado su gledale mlake duše koje su ostajale zbunjene zbog njezinih karizma i boležljiva zdravlja. Te su joj sestre iskazivale antipatiju usprkos njezinim čestim ekstazama u crkvi, u sobi i na radu. U samostanu su se nastavila njezina viđenja i trpljenja. Ona ih je nastojala sakriti, ali su sestre otkrile njezine natprirodne darove. Kad je Jérôme Bonaparte, kralj Westfalije, 1812. ukinuo sve samostane, utočište je pronašla u kući neke udovice.

Usprkos slabašnu zdravlju skrupulozno je i radosna duha obavljala svoje dužnosti. Poslije

nekog vremena njezino se zdravlje naglo pogoršalo. Godine 1813. pada u krevet, a stigme se pojavljuju na njezinu tijelu. Rane su se povremeno otvarale i krvarile. Njezin život i stigme istraživali su generalni vikar Overberg i tri liječnika. Tvrđili su da nema laži i da su stigme istinite. Na njezinu molbu Gospodin joj je 1818. uklonio vidljive znakove stigma, osim na srcu, ali su bolovi ostali i na svaki Veliki petak stigme su se otvarale. Godine 1819. ponovo su je istraživali i držali pod striktnim nadzorom, dan i noć, tri tjedna.

U vrijeme drugog ispitivanja 1819. slavni se pisac i pjesnik Clemens Brentano osjetio potaknutim da je posjeti. Na njegovo veliko

iznenađenje ona ga je prepoznala i rekla mu da će on objaviti njezina viđenja *Muke Gospodina našega*. Brentano, koji je došao samo na nekoliko dana, ostao je u Dülmenu šest godina i bio njezin veliki podupiratelj vjerujući da je ona izabrana „Kristova zaručnica“. Od 1819. pa sve do njezine smrti 1824. Brentano je zapisivao njezina viđenja, napisavši dvanaest tisuća stranica s detaljnim prizorima iz Isusova i Gospina života. Ona je govorila dijalektom, a on je pisao književnim jezikom. Kad bi nešto zapisao, on bi joj pročitao, a ona je tekst ispravljala i odobravalala.

Gospina kuća u Efezu

Viđenja Anne Katarine Emmerich bila su sasvim posebna: ona je na poziv svoga anđela čuvara izlazila iz tijela i duh joj se upućivao u Svetu Zemlju gdje je sudjelovala u evanđeoskim događajima kao da se upravo zbivaju. Dan poslije sve bi to ispričala Brentanu. Iako ni redovnica ni pjesnik nikada nisu bili u Svetoj Zemlji, Anna Katarina je s iznenađujućom preciznošću opisivala mjesta Isusova i Gospina života, haljine, namještaj, krajolik. Na temelju opisa Anne Katarine Emmerich, u Efezu je bila pronađena kuća gdje je poslije Isusove smrti živjela Blažena Djeвица Mari-

ja. Bila je to pravokutna kuća od kamena, prizemnica, ravna krova s ognjištem u sredini, u šumi na rubu grada, jer je Djeвица željela živjeti izdvojeno. Francuski svećenik don Julien Gouyet povjerovao je ovim viđenjima i pošao u Malu Aziju u potragu za tom kućom. Gouyet je pronašao ostatke kuće, usprkos promijenjenim okolnostima, devet kilometara južno od Efeza točno kako je to opisala Anna Katarina Emmerich. Njezin opis potvrdili su i neki austrijski arheolozi 1898. Bilo je dokazano da temelji kuće sežu u I. stoljeće poslije Krista. O ovoj kući u Efezu vode brigu fratri kapucini. Pred kućom se nalazi i plakat na kojem piše što je ostalo od prije: vanjski zidovi i ognjište.

Umrla nakon što je izvršila zadaću

Od 1824. nadalje Brentano je sređivao zapise za tiskanje, a 1833. je izdao prvu knjigu, *Muka Gospodina našega Isusa Krista prema meditacijama Anne Katarine Emmerich*. Brentano je poslije pripremao za tisak i *Život Blažene Djevice Marije prema viđenjima Anne Katarine Emmerich*, ali je umro 1842. Knjiga je izišla posthumno 1852. u Münchenu. Katolički svećenik otac Karl Schmogger uređivao je Brentanove zapise od 1858. do

1880. te objavio tri knjige *Života našega Gospodina*. Slijedilo je veliko ilustrirano izdanje 1881. Schmogger je objavio i životopis Anne Katarine Emmerich u dvije knjige koje su objavljene i na engleskome jeziku. Knjige su prevedene i tiskane i na hrvatskome jeziku.

Anna Katarina Emmerich umrla je 9. veljače 1824. u Dülmenu. Pokopana je na groblju izvan grada. Na glasine da joj je tijelo ukradeno iz groba, grob je nakon šest tjedana bio otvoren, a tijelo nije pokazivalo znakove truleži. Dana 15. veljače 1975. njezini su posmrtni ostatci bili preneseni u crkvu Svetoga Križa u Dülmenu. Redovnica je prorokla da će umrijeti nakon što izvrši svoju zadaću.

Prvi proces proglašenja blaženom započeo je 1892., ali je bio nekoliko puta prekidan, najviše zbog navodnih povijesnih i teoloških grješaka koje su sadržane u Brentanovim knjigama. Proces je bio suspendiran 1928., ponovo otvoren 1973. i konačno zatvoren 2004. Dana 3. listopada 2004. papa Ivan Pavao II. proglasio je Annu Katarinu Emmerich blaženom. Kao i kod drugih takvih slučajeva, pitanje njezinih viđenja bilo je stavljeno na stranu, a sud je donesen na temelju njezine osobne svetosti i herojskih vrлина.

Mel Gibson snimio je film *Pasija* služeći se mističnim viđenjima blažene Anne Katarine Emmerich.

Jedno od viđenja Anne Katarine Emmerich

„Moj anđeo čuvar dovede me pred jednu veliku zgradu i reče: ‘Uđi! Pokazat ću ti ljudski nauk’. Ušli smo u jednu prostranu dvoranu ispunjenu učiteljima i slušateljima. Žestoko se raspravljalo, a vici i galami nije bilo kraja. Čudesno mi se dogodilo da sam mogla učiteljima pogledati u srce u kojem sam kod svijui opazila neki crni sandučić. Usred dvorane stajala je jedna otmjena velika žena koja je sudjelovala u raspravi, zapravo davala ton raspravi. Kratko sam sa svojim vodičem prisluškiivala, ali sam na svoje čuđenje vidjela kako slušatelji jedan za drugim odlaze, a dvorana postaje stara i trošna, tako da više nije bilo sigurno hodati po podu. I učitelji su smatrali potrebnim potražiti drugu dvoranu. Otišli su na viši kat i nastavili sa svađom u žestokoj raspravi. I ovdje se počela urušavati zgrada tako brzo da sam se na kraju u strahu našla na jednoj natrujoj dasci i svoga sam vodiča molila da me spasi od pada u dubinu. On me umirio i doveo na sigurno. Kad sam ga upitala o značenju crnog sandučića, rekao mi je: ‘To je taština i nepopustljivost; lik one otmjene žene predstavlja filozofiju ili, kako oni to zovu, čisti razum. Učitelji se drže njega, a ne zlatne istine čiste Predaje.’“

► **Nastavak s 11. str.**

čin kako ja sebe stavljam u granice, kako otvaram prostor Bogu. Ako je mene previše, drugi je ugušen. Bilo koji odnos u kojem jedan obuzima cjelokupan prostor guši drugoga. Molitva je način povlačenja, puštanja da Bog ima više vremena i prostora od nas ljudi. I drugo, izravan učinak posta je taj da gubim fizičku snagu, da me ima manje, da manje tjelesno mogu, ali je čudo u tome da raste snaga duha kada manje fizički mogu. Nije li neobično da mi u dvadeset i prvom stoljeću, nakon ove Isusove rečenice, moramo iznova otkrivati važnost posta i molitve?

Oni koji imaju malo više godina sjetit će se da je na ovim prostorima prije Međugorja, u vrijeme komunizma, pitanje posta bilo pretvoreno u vrlo banalno pitanje koje se i danas čuje gdje je god kršćanstvo ostalo na površini: što smijem, a što ne smijem jesti kada postim? Dočim netko u takvu okruženju kaže da bi postio, ljudi reaguju: „Uuuu, moraš paziti na zdravlje, ne smiješ ugrožavati svoje zdravlje!“, kao da je post prvenstveno udar na zdravlje. Potom se u istom površnom okruženju post veže uz pitanje smije li se jesti meso ili riba ili ima još neko treće rješenje. To su posve banalna, nevažna pitanja. Međugorje u naše vrijeme otkriva posve jednostavnu priču o postu i molitvi. Post je jednostavan. Kruh i voda, kaže Gospa. Točka. Odmak od hrane, ali kroz vrijeme posta odjednom iznutra osjećam da ima puno više Boga i post čini isto što i molitva: manje mene, manje moje snage, a više Boga. To je, čini se, iznimno važno umijeće: kako pustiti da ima Bog više prostora i više vremena u mom životu, više nego što mu ja sada dopuštam. Molitva i post čine taj uzmak, povratak unatrag, korak da Bog ima više prostora.

Kad otkrijemo kako su nam važni odnosi, koliko iznutra možemo biti izmučeni, otkrit ćemo i drugu, možda najvažniju priču. Kad pustimo Boga u svoj odnos, on zaživi novom snagom, kroz njega prostruji radost, kao da uđe u puninu života i odjednom se bolje razumijemo. To mi se čini važnim uočiti. Mi zapravo živimo od dobrih odnosa. Živimo od toga da između nas struji dobrotu i radost, da se radujemo susretu s onim tko nam je važan, da u tom susretu smijemo izreći sebe: dio moje skrivene priče, mog skrivenog života smije izići van i dobiti prostor unutar zajedničke radosti.

Kako stoje stvari s mojim opterećenim odnosima i s postom? Možemo li, primjerice, misliti nešto što je znao jedan veliki nekršćanin Mahatma Gandhi? Gandhi je volio kršćane i znao je: kad naiđem na problem koji ne mogu riješiti, kad se susretnem sa silom koja

je jača od mene i ja ništa ne mogu, onda postim. Mogu li ja, kad uđem u nerazumijevanje s ocem, majkom, sestrom, bratom, djevojkom, mladićem, ženom, mužem, s kim god, mnogu li – umjesto da pošto-poto svojim silama hoću riješiti problem – mogu li reći: sad je vrijeme molitve i posta? Mogu li ući u vrijeme posta i vidjeti što se događa s našim odnosom ako pustim da Bog prođe između nas, da se useli u naš odnos? Možda je to važno otkriće upravo u Međugorju. Možda je važno otkriti kako se udaljiti od opterećujućih odnosa, kako doći u Međugorje, ući u molitvu i post i opažati da moji odnosi postaju drukčiji!

Muka neodlučnosti

U našim životima ima dosta muka s kojima možemo dolaziti Isusu. Jedna od takvih muka je društvena odbačenost, osjećaj da nisam prihvaćen. Druga velika muka su naše krivnje, nametnute ili stvarne, ali bih volio završiti s jednom mukom koja se tiče mladih ljudi. To je muka neodlučnosti. To je jedna od najtežih muka u životu. Čovjek koji ne može donijeti odluku sebi stvara goleme probleme. Ta se muka reflektira u jednom jednostavnom susretu Isusa i jednog mladića. Dotrčao mu je jedan mladić, došao brzo do njega i sav ga zadihan i zapuhan zapitao: „Što trebam činiti da imam dobar život, da imam vječni život, da moj život bude osmišljen, da imam ispunjen život?“ Isus mu kaže: „Priča je jednostavna. Oplušuj zapovijedi!“ Potom mu citira Deset zapovijedi. A mladić odgovara: „Pa ja sam sve to vršio od svoje mladosti!“ Daje do znanja Isusu da je, usprkos vjernu izvršavanju zapovijedi, u svojoj nutrini nezadovoljan. Sve je održavao, sve do jedne zapovijedi je izvršavao, ali je svejedno prazan. I Isus mu kaže: „Dobro, ako je tako, prodaj sve i idi za mnom!“ A mladić ode žalostan, kaže ovaj tekst (Mt 19, 16-22). Nije se mogao odlučiti ostaviti sve i krenuti za Isusom.

To nam otvara sljedeća pitanja: Što je to za što sam ja spreman dati svoj život? Što je to u što sam spreman uložiti svoje snage? To, na-

ravno, ne mora biti priča redovničkog i svećeničkog zvanja. Jasno je da može biti i takva, ali ne mora. Ipak, to je priča svakoga od nas. Ja u životu trebam imati nešto, glazbu, književnost, tehniku... Gdje to moje srce pulsira, gdje se osjećam pozvanim? Što je to što mišlim da mi je Bog dao? Gdje mogu na najbolji mogući način kanalizirati svoje sposobnosti? Što to prije otkrijem, što prije pronađem načina kamo ću svoj život usmjeriti, pustiti da sve ono što imam – i moje umne sposobnosti, i moja strast, i moje imanje – ide u tom smjeru, to ću prije pronaći puninu života. Najčudnije od svega je da to područje najlakše prepoznam ako iznutra osjetim što je Božji poziv, gdje me Bog poziva, gdje moje srce titra i pulsira kao lišće na vjetru. Otkrijem li to područje, znam: tu sam pozvan, tu mi je mjesto, tu želim dati nabolje od sebe. Duboko sam uvjeren da je to moguće otkriti iz odnosa s Bogom i da je to možda i najvažniji razlog zašto nas je Bog pozvao u Međugorje. Možda je ovo kratko vrijeme od nekoliko dana najbolja prigoda da otkrijem kako se sve moje strasti, sve želje i sve sposobnosti mogu posložiti i spojiti s Božjom voljom i da mogu otići iz Međugorja ispunjen odlučnošću: „Da, to je moj poziv, tu želim uložiti svoj život i tu znam da me Bog poziva!“

Završio bih posve jednostavnom, kratkom molitvom. Ako vam je jednostavnije, možete zatvoriti oči, stati u prisutnost Božju, posvijestiti da Isus sad prolazi između naših odnosa, da on sad može učiniti da zatitra moje srce tamo gdje sam pozvan, da ga smijem za to zamoliti.

Gospodine Isuse, ja vjerujem da si ti ovdje, da poznaješ moje srce bolje od mene samoga. Ja te molim: pokaži mi kamo da usmjerim svoj život. Pokaži mi što ti hoćeš od mojih sposobnosti i moje životne snage. I posebno te molim: ulij mi snagu Duha svoga da mogu odlučno krenuti putem koji će za mene značiti ispunjen život, osmišljen put u život vječni.

(Nastavlja se)

Tjedni molitveni program

– zimski raspored
(od 1. rujna do 31. svibnja)

PONEDJELJAK I SRIJEDA

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

UTORAK

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
Euharistijsko klanjanje

ČETVRTAK

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Krunica
18 h Sv. Misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h Euharistijsko klanjanje

PETAK

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h Križni put uz Križevac
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h Čašćenje Križa

SUBOTA

7.30 h, 13 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
Euharistijsko klanjanje

NEDJELJA I BLAGDANI

8, 11, 18 h Sv. Mise na hrvatskom
Ispovijed Prije podne za vrijeme Mise
Prije podne Sv. Mise na različitim jezicima
Tijekom dana Susreti sa svjedocima
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h Krunica na Brdu ukazanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

O međugorskim događajima te odjecima u svijetu i Crkvi čitajte u *Glasniku mira*, mjesečniku Informativnog centra MIR Međugorje.

Suradujte u *Glasniku mira*. Podijelite svoje dojmove i iskustva.

Uredništvo:

Glasnik mira, Gospin trg 1
88266 Međugorje, BiH
Tel.: 00 387 36 653 327
E-mail: kreso.sego@medjugorje.hr

Propustili ste neke brojeve *Glasnika mira*?
Možete ih naći u pdf-formatu na službenoj internetskoj stranici Informativnog centra MIR Međugorje na adresi
<http://www.medjugorje.hr/hr/glasnik-mira>

Preporučite drugima
Glasnik mira.

Darujte im godišnju pretplatu.
Pretplatite se na *Glasnik mira*.

Služba pretplate:

Tel.: 00 387 36 653 342
E-mail: lidija_paris@medjugorje.hr

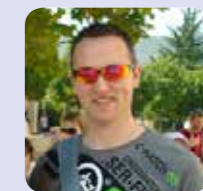
Sateliti:
Europa, Bliski istok i Afrika – HOT BIRD 6

RADIOPOSTAJA "MIR" MEĐUGORJE
Gospin trg 1
88266 Međugorje,
Bosna i Hercegovina

Tel: ++387 36/653 547 uredništvo
++387 36/651 100 glavni tehničar
++387 36/653 548 marketing
Faks: ++387 36/653 552

e-mail: marketing@medjugorje.hr
www.medjugorje.hr

Pribilježio i preveo Kristian Pandža

Marcus, Irska

U Međugorje treba doći otvorena srca. Ako si dadneš priliku, kući se vratiš obojačen. Mislim da je ovaj put moje najbolje iskustvo bilo na Brdu ukazanja, zajedno s mojom ženom. Moj je prijedlog: ako si ovdje prvi put, idi na Brdo ukazanja sa skupinom, a ako više puta posjećuješ Međugorje, otidi sam. Preljepo je mjesto. Ovo je meni središte mira i taj mir možeš i te kako ponijeti kući. Znam da su mnogi ljudi skeptični, ali dođite u Međugorje, nemojte osuđivati jer mnogi ljudi ovdje nalaze mir i primaju milosti za cijeli život.

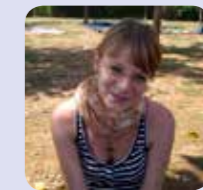
Davide, Italija

Nisam došao na odmor, nego na molitvu. Ovdje vlada Božji duh, vide se Božji darovi. Ovo je pravo mjesto za nutarnje iscjeljenje, za vjeru, za duhovni rast. Mnogi ljudi, pogotovo stariji, trebali bi doći ovamo da pronađu pravi put do Boga.

Janez, Latvija

U Međugorje sam prvi put došao kad sam imao 21 godinu, došao sam na Festival mladih. Osjetio sam milost i znao da je istina da se Majka Božja ovdje ukazuje. Molim da se ispuni Božji plan. Osjećam Božju prisutnost, prisutnost Majke Božje svaki dan, na svakom koraku.

I. Pitner, Njemačka

Imam 21 godinu. Sedmi sam put u Međugorju. Prvi sam put bila 2005. s roditeljima. Kad mi je bilo 15 godina, kretala sam se u lošem društvu koje je radilo gluposti. Dolaskom ovamo sve se promijenilo. Molim se za djecu, za mlade, za svoje staro društvo koje ne poznaje nikakve duhovne vrijednosti, koje se sada možda drogira. Kada se čovjek otvori Bogu, kada mu posveti vremena, može upoznati njegovu ljubav.

*S Isusom u novu
2015. godinu*